

Oslo Kvinnelige Roklubb

1929 — 1979

50 år

JUBILEUMSBOK

Oslo Kvinnelige Roklubb

50 år

1929 — 12. juni — 1979

Innhold

Forord	3
12. juni 1950 og alle andre 12. junier	5
Styret i jubileumsåret	6
Æresmedlemmer	7
Klubbens formenn gjennom 50 år	8
Utmerkelser	10
In memoriam	
<i>Harriet Hafsee</i>	12
<i>Johanne Fornæs</i>	13
<i>Alfhild Weigner</i>	14
<i>Ester Hjerto</i>	15
<i>Ada Nilsen</i>	16
<i>Astrid Heyerdahl Berg</i>	17
<i>Viggo Winther</i>	18
Til Oslo Kvinnelige Roklubbs 50 års jubileum	19
Fortid, nåtid og fremtid	20
For 25 år siden	22
Krigen	25
Fra "Lille Herbern" via "Sjølyst" til "Maritim"	27
Merkedager i vår rohistorie	35
Et gjennombrudd i norsk dameroing	39
Juniormester'n	42
OL - deltagelse	45
Dameroingen på internasjonalt nivå	48
Norsk dameroing	
<i>– erfaringer fra de senere år og perspektiver på framtida</i>	55
Romateriellets utvikling	58
Raceresultater de siste 10 år	65
Fra dagens raceroere	76
Klubbmiljøet	81
Distansemerket i roing	92
Langturroing	95
Styreverv gjennom de siste 10 år	102
Båtene våre	104

Forord

Vi har i denne jubileumsboken forsøkt å trekke frem de begivenheter og det arbeid som har ført vår klubb frem til det den er idag. Det er vanskelig å lage et sammendrag av 50 års klubbbliv. Det hadde kanskje vært ønskelig med en fordypning i historien, men plassen er begrenset.

Vi har valgt å dele inn boken i avsnitt etter de forskjellige virkeområder som til sammen utgjør **klubben**. Innenfor hvert av avsnittene har vi flettet inn litt av historien bak det som kommer frem i beretningene om de siste 10 årene og dagens forhold.

En del av dere vil kanskje under Raceresultater savne de fine resultater vi har oppnådd i forskjellige regattaer, men av hensyn til plassen er kun mesterskap tatt med.

Måtte ingen bli støtt om de ikke skulle være nevnt, vi har etter vår beste samvittighet prøvet å huske alle og alt.

Vi takker alle bidragsytere for hjelpen.

Bokkomitéen,
Ellen Hansen
Aimée Dethloff
Christine Schjetlein
Inger Kjærnsby

1939. Påbygging på huset
i Bestumkilen.

12. juni 1950 og alle andre 12. junier...

Forfatter: Else Marie Maroni

1

*Jeg er pålagt å holde en tale
for de tykke, de tynne og smale,
for alle og hver
og for klubben især,
for den fyller jo år –
den er myndig i år –.*

Refr.:

*La oss da glassene heve
til ære for klubben i dag.
Ja, OKR lenge leve!
Stem i et Hipp, hipp, hurra!*

2

*Skal vi ta oss en rask kavalkade
gjennom roklubbens brokede dage
fra den kom til verden
der ute på Herbern,
og frem gjennom tiden
her i Bestumkilen.*

Refr.: La oss da glassene heve. . . .

3

*Først vi takker ærbødig dens mødre
for alt slitet med klubben å føde.
En hver som med glede
har vært med å lede
til hver flittig myre
vi takker fra styret.*

4

*Blant de kvinn'lige klubber i landet
vi er senior ute på vannet.
Vi har gjennom årene vunnet med årene
mangen en heder,
diplomer og beger.*

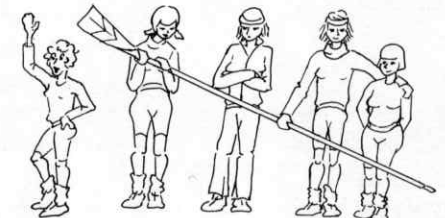
5

*Nå har vi en flokk med spreke jenter,
og av dere helt sikkert vi venter
oss seier og ære
når dere skal være
med i konkurranser –
d'er masser av sjanser.*

6

*Her i kveld har vi fødselsdagsselskap,
og vi styrker vårt kjennskap og vennskap,
om eldre eller yngre,
om lett eller tyngre,
vi har samme mål –
Ja, rosportens skål!*

Refr.: La oss da glassene heve. . . .

Styret i jubileumsåret

*Brit Schjetne
Formann*

*Ragnhild Wahlund
Viseformann*

*Berit Bakke
Sekretær*

*Åshild Ødegaard
Kasserer*

*Karen Marie Gufjord
Hussjef*

*Ellen Hansen
Materialsjef*

*Liv Torild Nylund
Rosjef*

*Marianne Pahle
Viserosjef*

*Ilona Løvseth
Instruksjonssjef*

Representantskapet

Vera Pay, formann.

Ellen Iversen, Gerda Isaachsen,

Elenor W. Holter, Anne Marie Skjønhaug,

Kari Rosenstrøm, Lisen Bull, Brit Schjetne,

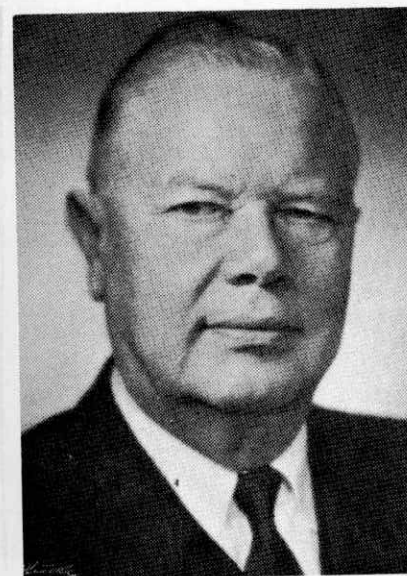
Kirsten Sture, Kari Bjorvatten,

Margrethe Kristiansen, Bjørg Fabricius Hansen.

Æres- medlemmer

Fru Harriet Hafsoe, klubbens stifter †

Skipsreder Gunnar Hvattum †

Frøken Johanne Fornæs †

Klubbens formenn gjennom 50 år

Harriet Hafsoe †
12/6 - 1929 - 15/2 - 1932

Celina Schou †
15/2 - 1932 - 16/2 - 1936

Ellen Iversen
17/2 - 1936 - 15/11 - 1945
1/7 - 1947 - 13/11 - 1947

Alfhild Weigner †
15/11 - 1945 - 1/7 - 1947

Gerda Isaachsen
13/11 - 1947 - 17/11 - 1949

Oddbjørg Hvinden †
17/11 - 1949 - 14/11 - 1955
11/11 - 1958 - 12/11 - 1964

Astrid Gihbsson
14/11 - 1955 - 11/11 - 1958

Ester Hjertø †
12/11 - 1964 - 11/11 - 1969

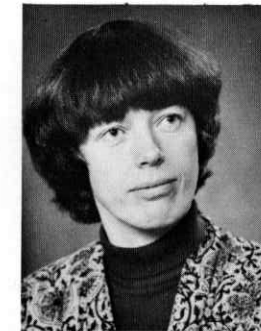
Elenor W. Holter
11/11 - 1969 - 29/11 - 1971

Anne Marie Skjønhaug
29/11 - 1971 - 26/11 - 1974

Kari Rosenstrøm
26/11 - 1974 - 17/11 - 1975

Lisen Bull
17/11 - 1975 - 24/11 - 1977

Brit Schjetne
24/11 - 1977 -

Utmerkelser

OSLO KVINNELIGE ROKLUBBS HEDERSTEGN

Innstiftet 1939

Hederstegnet er tildelt følgende

Harriet Hafsoe † (39)
 Celina Schou † (39)
 Ellen Iversen (39)
 Astrid Heyerdahl Berg † (39)
 Liv Wilberg (59)

Oddbjørg Hvinden † (61)
 Gunnar Hvattum † (64)
 Ester Hjertø † (68)
 Viggo Winther † (73)

Innehavere av Norges Roforbunds medalje for fortjenestefull roing

Bodil Vargdal
 Aimée Dethloff
 Berit Thorstensen
 Mary Skjønhaug
 Wenche Jacobsen
 Lisen Bull

Lisbeth Wesmann
 Ellen Hansen
 Tone K. Jørgensen
 Tone Pahle
 Anne Aas
 Cecilie Fossum

Innehavere av Norges Roforbunds medalje for fortjenestefull coxing

Liv Wilberg
 Aase Elgethun

Innehavere av Norges Idrettsforbunds 100 års jubileumspakett med diplom

Liv Wilberg (61)

Innehavere av Oslo Idrettskrets diplom

Liv Wilberg	(63)	Aimée Dethloff	(67)
Ester Hjertø †	(67)	Brit Schjetne	(74)

Innehaver av Dansk Forening for Rosports ærestegn

Brit Schjetne

Oddbjørg Hvindens minnepokal

Utdesles på OKR's generalforsamling til det medlem som i løpet av året har flest dugnadstimer i klubben.

Mary Skjønhaug	(66)	Grethe Nordhelle	(73)
Brit Schjetne	(67)	Cecilie Fossum	(74)
Brit Schjetne	(68)	Tone Pahle	(75)
Grethe Christiansen	(69)	Brit Schjetne	(76)
Astrid Danielsen	(70)	Helen Lycke	(77)
Åse Terjesen	(71)	Brita Bye	(78)
Brit Schjetne	(72)		

Innehavere av 5 års merke til Tur- og mosjon for oppnådd distansemerke 5 ganger.

Vera Pay (79)
 Kari Bjorvatten (79)

In memoriam Harriet Hafsøe

50 år er gått siden Harriet Hafsøe med en uendelig tålmodighet og stor energi stiftet Oslo Kvinnelige Roklubb. Det er nesten utrolig at hun fikk det til med all den motstand hun møtte. Det var et kjempe-løft.

Hun hadde bestemt seg for at roing skulle bli en idrettsgren også for kvinner. Det gikk heller ikke lang tid før "damene" ble godkjent. Vi takker henne for dette. Det var hennes kjærlighet til sjøen som ga henne kraft til dette pionerarbeide.

Harriet Hafsøe fikk oppleve at hennes innsats bar frukt, hun fikk følge kvinnersportens utvikling i mange år inntil hun døde 26. juni 1971, 79 år gammel.

Oslo Kvinnelige Roklubb er henne dypt takknemlig og viste det ved å utnevne henne til klubbens første æresmedlem.

Harriet Hafsøe hadde også klubbens hederstegn.

Som OKR's stifter vil hun aldri bli glemt.

Ellen Iversen

In memoriam Johanne Fornæs

Ved vårt 50-års jubileum vil vi gjerne minnes vår danske Johanne Fornæs.

Hun var formann for Damernes Roklub, København i en årrekke og var vår første utenlandske kontakt.

Johanne Fornæs var utrettelig i sin hjelpsomhet, hun la alt tilrette for oss og forbindelsen har vært til stor glede for våre lands kvinnelige roere.

Vi minnes med glede den første gang vi skulle konkurrere utenfor landets grenser. Spenningen var stor da et tyvetalls OKR-medlemmer, i korrekt klubbantrekk, la ut med danskebåten i 1934. Vi var invitert til regatta på Bagsværd Sø.

Det var dengang da vi hadde dekksplass og overnattet i et kjempetelt og sov på madrasser. Billettprisen? Jo, det kostet *kr. 20,-* tur retur!

Det utviklet seg til et mangeårig vennskap både i freds- og krigstid.

Johanne Fornæs ble OKR's andre æresmedlem og vi takker henne for alt hva hun gjorde for oss.

I juni 1972 døde hun, over 80 år gammel.

Ellen Iversen

In memoriam Alfhild Weigner

Så faldt det i min lodd å skrive minneord om Alfhild Weigner. En god venn helt til hun plutselig døde for vel fire år siden. Vi var nære venner i 44 år.

Alfhild Weigner overtok formannskapet etter meg i 1945. Et vanskelig tidspunkt. Det hadde vært krig i 5 år og fem år er lenge for en klubb uten tilsig av nye medlemmer. Klubben skulle på fote igjen, nye medlemmer og nytt materiell skulle skaffes og rasjonering og restriksjoner var det nok av. Men Alfhild Weigner og hennes styre loset klubben sikkert gjennom denne vanskelige gjenoppbygging og brytningstid.

Derfor takker vi Alfhild Weigner for hva hun gjorde for klubben sin. På en ferie i Tyrol døde hun plutselig i september 1974, 62 år gammel.

Vi, hennes venner i alle år, lyser fred over hennes minne.

Ellen Iversen

In memoriam Ester Hjertø

Ester Hjertø ble medlem av klubben i 1948. I perioden 1953 til 1969 hadde hun tillitsverv til sammen 10 (!) år, de siste 5 år som formann.

Hun fikk i 1963 Oslo Idrettskrets Diplom for fortjenestefullt arbeid for idretten, og i 1968 Oslo Kvinnelige Roklubbs Hederstegn.

Hun nedla et enormt arbeide i klubben og gjorde alt for å holde tradisjonene ved like, og ved hennes plutselige bortgang mistet klubben noe meget verdifullt.

Hun var selv en ivrig baderoer, og vi som hennes rovenninner savner hennes gode vennskap.

Hun døde i 1974.

Vera, Ingrid, Kari og Elenor

In memoriam Ada Nilsen

Hun var en av stifterne av OKR, og var i flere år et trofast og virksomt medlem.

Hun hadde flere tillitsverv:

- 28/4 – 30 – 15/2 – 32 suppleant i styret
- 15/2 – 32 – 15/2 – 33 materialsjef
- 15/2 – 35 – 16/2 – 36 medlem av routvalget
- 16/2 – 36 – 15/2 – 37 rosjef
- 1939 – 1966 medlem av representantskapet

På regattabanen var hun også aktiv, som stroke i:

Den Internationale Københavnsregatta, Bagsværd,
15/7 – 34 og 14/7 – 35.

Hortensregattaen 8/7 – 36.

Ivrig turroer var hun, hverdag og søndag.

I de senere år var hun ikke ofte å se i klubben.

Vi som kjente henne vil alltid huske henne som den rolige, blide og koselige kamerat.

Hun døde i september 1976.

Liv Wilberg

In memoriam Astrid Heyerdahl Berg

Hun var ikke blant stifterne, men kom i klubben i 1930. Allerede året etter begynte hun sitt lange arbeide for klubben:

23/2 – 31 til 15/2 – 32, styremedlem, og fra 15/2 – 32 til 17/11 – 49 – i 18 år – kasserer, et verv hun gikk inn for med liv og sjel.

På regattabanen var hun bare en gang, som cox i Göteborg 28/7 – 35.

Men rodde, gjorde hun. Til hverdags både i sol og måneskin, på "langtur" søndager, og under krigen en ukes ferietur til Drøbak og Filtvet. Alltid i godt humør og "med på notene".

Under krigen var vi to i klubben nesten hver ettermiddag. Roing blev det smått med, bortsett fra søndagene, men klubben måtte ikke virke "ubebodd", og det var jo alltid noe å pusle med.

Vi var gode venner, AHB og jeg, og jeg har mange gode minder efter de mange år i samarbeide og hygge.

Hun døde i 1974.

Liv Wilberg

In memoriam Viggo Winther

Noen dager før generalforsamlingen i 1974 fikk vi det triste budskap at Viggo Winther hadde gått bort.

Viggo var en sentral skikkelse i vårt klubbliiv. Fra 1955 trente han våre raceroere. Det var aldri nei i hans munn når vi bad om hjelp.

Diplomene som henger i vår oppgang og innholdet i vårt pokalskap kan vi stort sett takke Viggo for. Gjennom disse årene sørget han for at klubben bl.a. fikk 17. norgesmesterskap, 56 førsteplasser og 46 andre plasser.

Det var ikke bare for vår klubb han nedla et enormt arbeide, men for norsk rosport i sin helhet. Jeg tror man må lete med lys og lykte for å finne en som har ofret så mye tid, energi og penger på roingen som det Viggo har gjort.

For sin innsats i vår klubb ble han på sin 50 års dag, som ble feiret hos oss, den 10. august 1973 tildelt klubbens hederstegn.

Viggo Winther er borte, og det er blitt en tom plass etter ham i klubben.

Anne Marie Skjønhaug

Til Oslo Kvinnelige Roklubbs 50 års jubileum

Organisert idrett og spesielt hvor "Idræt bliver udøvet af Kvinder" er i Norge av relativ ny dato. Interessen har imidlertid alltid vært tilstede, og for roingens vedkommende ble det gjort flere forsøk på å starte kvinnelige rolag. Hvor iherdige og velmenende disse forsøkende enn var, ble de bare av kort varighet før Oslo Kvinnelige Roklubb ble stiftet den 12. juni 1929. Denne dato vil således ikke bare være klubbens stiftelsesdag, men også den dato som markerer starten for norsk dameroing.

I likhet med all pionervirksomhet var også den første tiden for Oslo Kvinnelige Roklubb en vanskelig tid. Med ca. 100 medlemmer, en båt og Danmark og Sverige som nærmeste konkurrenter, var det selvsagt ikke bare nok med entusiasme og pågangsmot. Det avgjørende var om det kunne skapes grobunn for et godt miljø. Det lykkedes og i år, 50 år etter, kan vi med glede konstatere at det frø, som i sin tid ble sådd, har spiret, formert og utviklet seg til en hjørnestein i Norsk Rosport.

Når vi ved dette 50 års jubileum har gleden av å overbringe våre aller beste gratulasjoner, er det også i denne hilsen inkludert en takk fra Norsk Rosport for den innsats og de resultater Oslo Kvinnelige Roklubb kan vise til både som konkurranse- og turroere.

Sist, men ikke minst vil vi takke for den innsats klubbens medlemmer har utvist i krets, utvalg og sentrale organer.

Idet vi ser fram til et fortsatt godt samarbeide, sender Norsk Rosport sin hjerteligste gratulasjon med ønske om fortsatt trivsel og framgang.

Med hilsen
Norges Roforbund
Torleif Torgersen
Formann

Ord fra formannen:

Fortid, nåtid og fremtid

Så er klubbens andre milepel nådd. 50 år er gått siden Harriet Hafsøe den 12. juni 1929 tok initiativet og stiftet Oslo Kvinnelige Roklubb. – Norges første roklubb for kvinner var en realitet. Hvilket pionerarbeid for norsk dameroing hun gjorde, er det vel få som kan tenke seg i dag. I et totalt mannsdominert roersamfunn dukket plutselig opp endel kvinner som forlangte å bli tatt alvorlig. Og ikke nok med det – de skulle attpåtil få lov å ro!

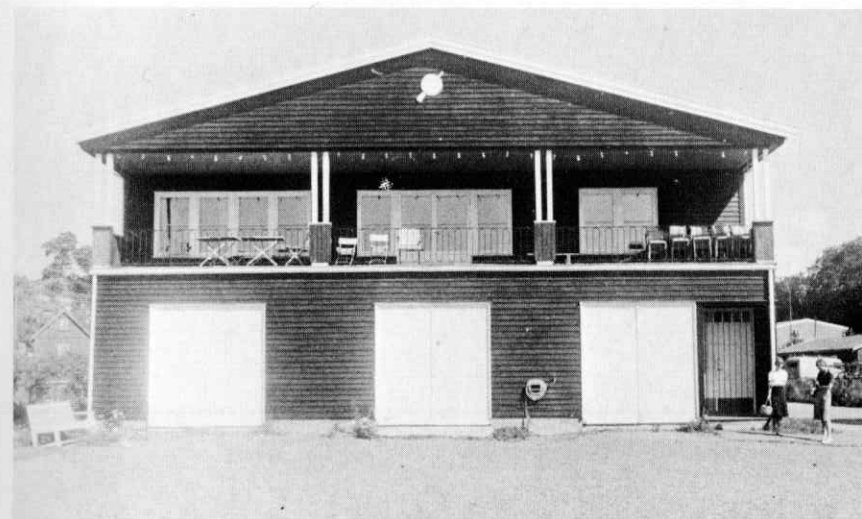
Som mosjonister ble vi nok godtatt, men hva med de jentene som ville vise seg på regattabanen? Først i 1947 kom damer med i Norges mesterskapet, i 50-årene i Nordisk Mesterskap, i 1972 i EM, i 1974 i VM (åpent EM forandret navn til VM) og endelig i 1976 også i OL. Karakteristisk for den innstilling mannlige roere hadde til oss kvinner er vel det referat som sto i daværende avis Sportsmanden i april 1953. Et referat fra en rundebordskonferanse mellom roledere (mannlige sådanne). Der het det:

"VEKK MED DAMEROINGEN

Spørsmål om kvinner i roing falt ikke i god jord hos et flertall av konferansens deltagere. Kretsformannen roste damene for deres interesse for instruktørsaken. Kretsen hadde tenkt å arrangere roing for kvinner i juni/juli. Flere av de øvrige var imot damedeltagelse, ikke minst fysisk sett. Bl.a. ble nevnt at de stadige slag mot brystet ikke kunne være heldig for kvinner. Båttypen burde ikke være annet enn toer uten styrmann."

Ja – de roergutta hadde jammen greie på det – den gang.

Hva så med klubben vår i dag – og hvilke ønsker har vi for fremtiden. De senere år har vi hatt et jevnt medlemstall på ca. 180 og tilgangen på nye medlemmer har ligget på 20 – 40 pr. år. Våre mosjonister ror herlige turer hele sommeren, og flere av disse tar hvert år distanse-

merket oppsatt av NR's Tur- og mosjonsutvalg. Antallet raceroere har ligget på ca. 20 og mye gull og heder har disse tatt med hjem til klubben.

Det er helt klart at som alle andre idrettsklubber sliter vi med økonomien, og ønskene for framtiden må nødvendigvis avpasses etter den. Innkjøp av materiell er dyrt, og ikke minst vedlikehold og drift av materiell og hus. Vår båtpark trenger en del fornyelser, både til mosjonister og raceroere. For mosjonistene bør man i fremtiden satse på lettere materiell enn innriggere.

En annen fremtidsdrøm er at vi skal kunne utdanne nok instruktører. Både for nybegynnere og for racejentene. Uten instruktører kommer vi ikke langt. Og det er helt klart at antall nye medlemmer og raceroere avhenger sterkt av det antall instruktører vi har til rådighet.

Mine ønsker for klubbens fremtid er at vi også i de neste 50 år vil være en like livskraftig og levende klubb som det vi har vært siden starten i 1929.

Brit Schjetne

For 25 år siden

I 1954 stod det å lese i "Roing":

Stor suksess for Oslo Kvinnelige Roklubb i jubileumsregattaen

Trondhjemslaget var den store overaskelse.

Deltagelsen i Oslo Kvinnelige Roklubbs jubileumsregatta var så stor at det måtte uttagningsløp til. I to av klassene ordnet dette seg ved at etpar av klubbene trakk sine lag, som også startet i andre klasser.

Det var hele 18 løp som ble rodd, og i de fleste av dem var ledelsen så skiftende at spenningen foran neste ukes norgesmesterskap bare er blitt enda større.

Det er sikkert galt å nevne dameløpene tilslutt, men det var den fyldige deltagelse her, med de stil-

rene danske damer i spissen som satte spissen på regattaen. Når så damene, i motsetning til herrene mange ganger, i sine like — rene — drakter såvel i båt som på land, viser både gode takter og innsatsvilje blir det morsomt å se på dameroing. Særlig da i lette båttyper. Damene fra Fredericia og Køge vant uttrigger, mens Drammen og Damenes Roklubb fra Trondheim vant innrigger. I stilroingsløpene så vi meget pen roing og seirene gikk til Fredrikstad og Larvik med snau margin.

Formannen, Odbjørn Hvinden, takker de svenske og danske dameroere for deltagelsen

Avisene hadde bare ros å komme med dagen etter OKR-regattaen:

Aftenposten 12/7:

"Det er ingen tvil om at Oslo Kv. Roklubb gjennomfører sin regatta på en fremragende måte, skriver presidenten i Norges Roforbund, Bernhard Christensen, i programmet for jubileumskapproingen på Kjørbo i går.

Og det er sikkert at han fikk rett. Det var et helt igjennom prikkfritt arrangement Liv Wilberg og hennes medarbeidere hadde fått i stand, og i dag kan de puste ut i trygg forvisning om at de kvinnelige roere er minst like gode arrangører som sine mannlige kolleger."

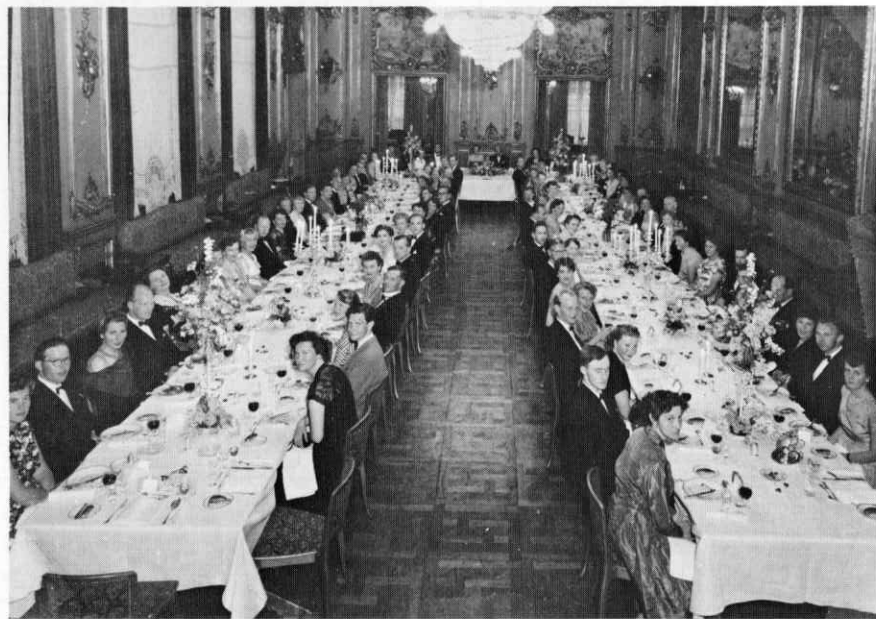
Arbeiderbladet 12/7:

"Det kan ikke sies annet enn rosende ord om arrangementet, som gikk helt knirkefritt. Det er sikkert ikke noen som føler seg tilsidesatt når vi nevner Liv Wilberg som primus motor i det hele. Ingen kan vel heller komme opp mot henne når det gjelder å vite og kunne alt om kapproinger, vi kan gjerne si mannlige roere innbefattet. Derfor gikk alt denne gangen etter programmet."

Av festligheter i anledningen jubiléet var det stort ball i Rococosalen på Grand Hotel den 11. juni, med utnevnelse av klubbens stifter, og første formann, Harriet Hafsøe til æresmedlem. Likeledes ble Liv Wilberg hedret med klubbens hederstegn for sin innsats i klubben.

På selve stiftelsesdagen den 12. juni var det invitert til mottagelse i klubbhuset, hvor det ble overrakt en hel rekke flotte gaver, men den aller største var vel om mulig NSR's gave, en helt nyoppusset sculler, som vakte stor begeistring.

Stort ball på Grand Hotel den 11. juni 1954 i anledning 25 års jubiléet.

En liten påminnelse:

Krigen

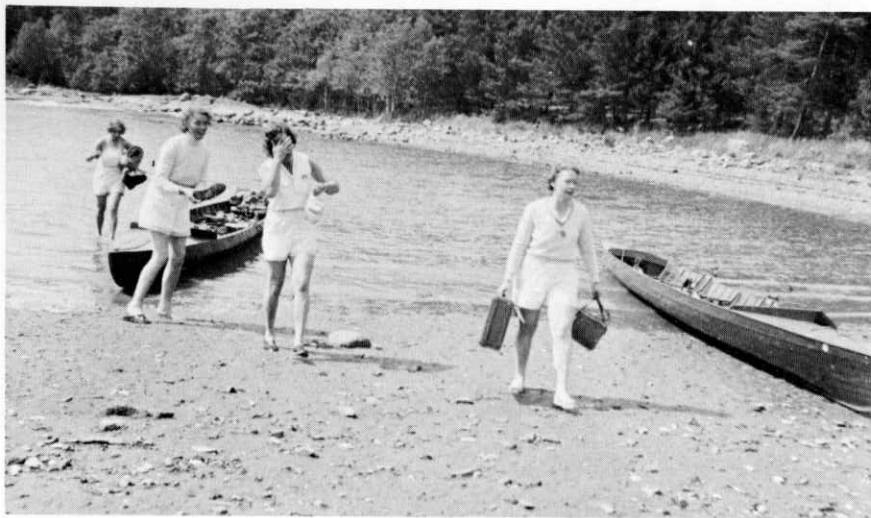
Så kom krigen, og Ellen Iversen forteller i klubbens 25-års jubileumsbok fra denne perioden:

. Den siste del av min formannstid falt i krigstiden, og jeg kan bare være skjebnen takknemlig for at vi kom fra det uten mén. Det var spennende tider og ikke lett å stå for en klubb med det idrettsstyre vi hadde. Klubben var ut-satt for mange griske blikk. Den lå både fredelig og idyllisk der inne i Bestum-kilen. Det kunne være fint for trette soldater som ville hvile og ro. Som da jeg måtte stå å se på at det ble tatt mål på veggene til så og så mange køyer som skulle spikres opp. Det var på nære nippet den gang. Det var en av de alvorlige situasjoner. Vi hadde jo erfaring for hvort stygt andre roklubber var blitt be-handlet. Men heldigvis ble det ikke slik. Ved en tilfældighet fikk vi forhindret det. Sine komiske sider hadde det jo også. Som den gang jeg fant hele plenen vår full av tyske soldater. Jeg spurte om de virkelig hadde brutt seg inn på privat område. Deretter sitte jeg meg i positur og "skreik" "HERAUS!!!" Og til min usigelige overraskelse reiste de seg en og en og forsvant langsomt. Den reddeste var nok meg.

Noen offisielle åpninger var det ingen mulighet for under krigen, men det hendte at Ellen Iversen og Liv Wilberg åpnet sesongen i største hemmelighet. Til tross for dette blomstret klubblivet i alle krigsårene.

Men i 1945 ble det åpning, og klubben kunne igjen begynne å arbeide. De neste par år var preget av vanskelige tider med rasjonering og restriksjoner. Tilgangen på nye roere var riktig bra, men hva med instruksjon? Vår kontakt med Dansk Forening for Rosport resulterte i et instruksjonskurs i Danmark for daværende rosjeff Elvina Voll og formann Alfhild Weigner, og deres lærdom ble praktisert med stort hell.

Sammensveisingen av gamle og nye medlemmer ble et stort arbeide i tiden etter 1945 til 1950, men med felles anstrengelser, og med klubbens beste for øyet, klarte klubbens medlemmer sakte men sikkert å skaffe et godt og holdbart miljø.

Det var godt gjort å holde klubblivet levende under krigen.

Styret i 1945. Fra venstre: Liv Wilberg, Else Marie Maroni, Ellen Iversen, Astrid Heyerdahl Berg, Ellen Eriksen og Alfhild Pedersen.

Fra «Lille Herbern» via «Sjølyst» til «Maritim»

Idéen til stiftelsen av en roklubb for damer tok form allerede i 1925 –26. Det var fru Harriet Hafsøe som fikk denne idéen. Det første forsøket lyktes ikke men i 1929 prøvde hun igjen å få realisert sine planer. Hun rykket inn en liten annonse i "Aftenposten" og mottok hele 40 billetter. Den 12. juni 1929 sammenkalte fru Hafsøe disse 40 kvinner og Oslo Kvinnelige Roklubb var en realitet.

Dette var begynnelsen, men etterhvert som vanskelighetene tårnet seg opp kom frafallet og fru Hafsøe sto igjen med ni kvinner foruten seg selv. Disse kvinner var:

Astrid Bodahl, Buster Kvale, Ingrid Henningsens, Ada Nilsen, Frieda Hordes, Ruth Utne, Gerd Bjølgerud, Tony Eriksen og Ingrid Normann.

Vår første generalforsamling ble avholdt 8. april 1930. Styret hadde da allerede klart å få leid en tomt på Lille Herbern.

Åpningen av klubbens første sesong og innvielsen av det nye båthuset foregikk 17. juni 1930. Det står å lese i klubbens 10-års jubileumsbok:

"... Formannen, fru Hafsøe, trådte frem, holdt sin åpningstale og heiste under åndeløs stillhet klubbens vimpel på båthuset, hvorefter hun erklærte OKR's båthus for innviet og den første rosesong for åpnet, etterfulgt av rungende hurrarop"

Det viste seg imidlertid snart at adkomsten til og fra Herbern var både dyr og lang og allerede i 1933 begynte man å se seg om etter en landfast tomt. Vi fikk dette året tomten inne ved Sjølyst og våren 1934 begynte "innseilingen" av båthuset fra Lille Herbern til Sjølyst.

Nu er tiden inne

til å melde Dem inn i

Oslo Kvinnelige Roklubb

i år tilflyttet

Vestre Sjølyst, Bestumkilen.

Henvendelse: Postbox 3001, Oslo
eller telefon 40675
formannen.

Annonse: Ullern Avis 4. mai – 1934

Her ble båthuset utbygget med garderobe, kjøkken og peisestue. Hele 25 sorgfrie år gikk før man begynte å høre rykter om at Drammensveien skulle bygges ut og Bestumkilen gjøres om til småbåthavn. I 1955 begynte disse rykter å svirre og allerede våren 1956 begynte påfyllingen i Bestumkilen. Veien til vannet ble lenger og lenger, og klubblivet begynte å stagnere.

Så var man atter på jakt etter ny tomt. I august 1956 var styret sammen med kommunens folk på befarings. På Maritim (vår nåværende tomt), i Långvikbukta, i Norangbukta og på Rodeløkka. Byggekomitéen, bestående av Oddbjørg Hvinden, formann, Gerda Isaachsen, Liv Sigurdson, samt klubbens formann Astrid Gihbsson, gikk inn for Maritim. Etter en mengde arbeid og purringer til Oslo Kommune om en avgjørelse, fikk vi 15/8 – 57 endelig brev fra Teknisk Rådmann med forslag til følgende vedtak:

Oslo Kvinnelige Roklubb får tilsagn om å feste tomt på ca. 1800 kvm. mellom Drammensveien og Bestumkilen for bygging av klubbhus. Festetiden settes til inntil 30 år og det beregnes en nominell avgift på kr 1,- pr. år.

I september 1957 ble søknad om tippemidler sendt STUI. Vi kontaktet Norges Roforbund og foreslo at NR's representasjonsmaterieell fikk plass i en egen avdeling i vår båthall. Dette for om mulig å få mere tippemidler. Dette gikk i orden og 7. juli 1958 kom det beskjed fra STUI om at tippemidler var innvilget.

11. februar 1960 ble kontrakten med murmester Holm underskrevet og byggingen av vårt nuværende klubbhus kunne påbegynnes. I mars 1960 var grunnmuren ferdig og i april var reisverket oppe. Båthallen ble ferdig midtsommers og den 6. juli ble båter og inventar flyttet fra det gamle klubbhuset på Sjølyst.

Så – endelig – 14. mai 1961 stod vårt nye klubbhus ferdig for stortstilet åpning med ordfører Brynjulf Bull og varaordfører Rolf Stranger i spissen.

Det var en herlig følelse å komme inn i nytt hus. Alle medlemmer var igjen samlet under ett tak og klubblivet blomstret opp igjen.

Men en ting ble veldig snart klart. Driftsomkostningene ved det nye huset var adskillig høyere enn tidligere. Bl.a. fordi vi nu kunne ta inn flere nye medlemmer enn tidligere. Vi så oss om etter finansieringsmuligheter, og det hele endte med at vi fikk satt opp takreklame for Jotun på taket, noe som bragte oss kr 5.000,- (senere 6.000,-) pr. år til klubbkassen.

I 1965 ble huset pusset opp utvendig, og det ble også støpt et fundament til bryggefeste i høyde med selve gårdsplassen, dette fordi broen stadig lå under vann og vanskeliggjorde utsettingen av båtene.

På dette tidspunkt fikk vi en del problemer med vår nabo mot vest, som dengang var Ullern Båtförening. De begynte å se seg om etter mer plass, og har mer eller mindre vært til genanse for oss med sine peler og flytebrygger, faktisk helt frem til for noen få år siden, da de flyttet lenger inn i Bestumkilen.

Først i 1970 årene begynte vi så å se oss om etter en ny bryggestype. Vi var lei alt arbeide med den gamle. Opp med pontonger og lemmer om høsten, skraping, mønjing og så legge dette ut igjen hver vår. Vi var på jakt etter en brygge som kunne ligge ute hele året. Vi søkte

▲ Quindernes dugnad på Herbern.

Datidens dusjforhold.

Oslo Kommune om penger og i 1974 var den nye flytebryggen vår på plass.

Vi hadde i mange år hatt i tankene å få lagt inn vintervannsledning til klubben. Den gang klubbhuset ble bygget, var ikke Drammensveiens profil endelig fastlagt, og byggekomitéen tok den gang ikke sjansen på å legge inn vintervann. Slik det var, kunne klubben kun benyttes fra april til oktober, og etter at den nye bryggen var på plass kunne roingen foregå helt til isen hadde lagt seg.

I 1974 begynte styret å søke penger til dette. Omkostningene var kalkulert til ca. kr 17 000 og vi søkte om penger fra Oslo Kommune til dette. Vi fikk dette innvilget, og i løpet av 1975 ble vintervannsledningen innstallert, vannrør isolert og varmeovner satt opp. Dette medførte bl.a. at vi slapp utgifter til lokalleie ved våre medlemsmøter.

Plassen nede i båthallen ble etterhvert trangere og trangere. Da vi flyttet inn hadde vi totalt 13 båter. Høsten 1977 var det 29 båter i hallen, plassproblemet var enormt, og vi måtte gjøre noe. Vi gikk derfor til innkjøp av 2 stk. scullertraller, hver til 5 scullere, 1 dobbelt-scullertralle og 5 inneriggertraller. Plassproblemet var løst.

Høsten 1977 kom så det store sjokket. Vi fikk brev fra Oslo Kommune, som fortalte at det skulle tas ca. 225 kvm. av vår tomt bak huset for utbygging av Drammensveien. Samme høst begynte gravearbeidene, og det gikk ikke mange dagene før vi oppdaget at kommunens folk hadde tatt hull på vår nesten nye vannledning. Denne er strømførende og det var dette som var brutt. Dette medførte at vannrørene frøs og vi fikk to tildels store vannlekkasjer i båthallen. Dette kostet oss innpå kr 5 000,—, men etter pågang til Oslo Kommune fikk vi disse penger erstattet.

Motorbåttrafikken i Bestumkilen har i årenes løp vokset enormt. I flere år har vi sammen med Kajakklubben og Oslo Roklubb/Hengstrand Kv. Roklubb både gjennom Oslo Rokrets og Oslo Idrettskrets, forsøkt å påvirke Oslo Kommune for å få lagt en fast roled i kilen. Våren 1978 fikk vi endelig beskjed om at roled var lagt ut, slik at vi kunne ro uforstyrret innenfor sorte bøyer som var lagt opp langs Bygdøylandet.

Dette må også gjøres.

Vi er nå inne i jubileumsåret. Hva er så våre ønsker vedrørende klubbhuset for fremtiden?

I første rekke har det vist seg at reparasjonsomkostningene nu begynner å gjøre seg gjeldende. Dusjen må antageligvis repareres helt. Fliser må tas ned og et permanent vedlikeholdsfritt belegg må settes opp. Kjøkkenet må pusses opp og det samme gjelder begge toilettene. Dette håper vi å få gjort i løpet av sesongen 1979 – 1980.

Bokkomitéen

Brit Schjetne

Hamar Stiftelsen 12/8 – 1932

ROSTEVNET I HAMAR SØNDAG

”... Syv fremmede klubber plus to lag fra Oslo Kvinnelige roklubb anmeldt.

Etter løp nr. 2 (*i pausen*) blir det for første gang på Mjøsa anledning til å se kvinnelige roere i aktivitet i racebåter. Som bekjent kommer to båtlag fra Oslo kvinnelige roklubb for å gi opvisning i stilroing, og de 10 energiske damer vil sikkert lokke mange tilskuere ned på Dampskipsbryggen søndag. . . .”

Det seirende lag i Norges første internasjonale regatta, Bagsværd Sø 15/7 – 1934. Laget bestod av: Liv Wilberg, Elvina Voll, Alfhild Pedersen, Ada Nilsen (stroke) og Ingrid Thoresen (cox).

Vår første konkurranse med landskvinner, Horten 5. juli 1936. Fra coxeplass: Liv Wilberg, Ada Nilsen, Alfhild Pedersen, Aud Schnelle. Elvina Voll.

Merkedager i vår rohistorie

I 1934 deltok vi for første gang i en utenlandsk konkurranse: Den internasjonale Københavns Regatta på Bagsværd Sø 15. juli. Resultatet var upåklagelig, 1. og 2. premie til vår klubbs to startende lag.

I 1935 deltok klubben i hele to utenlandsregattaer, Den internasjonale Københavns Regatta på Bagsværd Sø og Göteborgs Roddklubbs Internasjonale Jubileumsregatta i Kungälv, hvorav OKR vant den sist nevnte.

Vår første konkurranse med landskvinner fant sted i Horten 5. juli 1936. Det ble flere innenlandske- og utenlandske regattaer det året, og klubben kom seirende ut av dem alle.

Den første mesterskapsroing for damer, Kretskapproingen på Kjørbo-banen, kom året etter.

I 1938 var medlemstallet steget til hele 100 aktive og passive og antallet regattaer var steget betraktelig.

I 1953 deltok vi for første gang i det ordinære Roerlangrennet sammen med de "store gutta".

Fra og med 1962 og utover helt til i dag har raceroingen fått en stor plass i klubbens liv. Vi representerte Norge i junior-Nordisk både i 1960 og 1962.

I 1960 fikk Bodil Vargdal, som første medlem fra klubben, medaljen for Fortjenestfull Roing, og i 1962 fikk våre piker sitt første og til i dag eneste napp i Haakon J. Wallems minnepokal som beste klubb sammenlagt i norgesmesterskapene.

Her er jentene som har greid det ingen andre har greid, nemlig å få et napp i Haakon J. Wallems minnepokal som beste klubb sammenlagt i norgesmesterskapene. Stående fra venstre: Joan Petersen, Laila Laugerud, Tove Bekken, Gunnvor Vargdal, Anne Marie Skjønhaug. Sittende fra venstre: Wenche Jacobsen, Mary Skjønhaug, Berit Finstad, Inger Eide Kristiansen, Ellen Hjort Engebretsen.

Det seirende lag i 3-landskampen i Siljansnäs 1968.

Fra coxeplass: Mary Skjønhaug, Lisen Bull, Vivi Christensen, Wenche Jacobsen og Lisbeth Wesmann.

3-landskamp Sverige – Norge – Finland i Siljansnäs august 1968. Denne kampen er utførlig beskrevet i klubbens 40-års jubileumsbok:

”Norge vant nemlig denne kampen overlegent med hele 24 poeng, og det takket være jentene som plukket 21 poent til sammendraget.

I kvinneklassen startet foruten OKR og Sandefjord Roklubb, to lag fra Sverige og ett lag fra Finland.

OKR-jentene som deltok i firer rodde et gnistrende løp og var aldri truet av sine konkurrenter, en innsats som det står respekt av.”

Nordisk mesterskap i dobbeltsculler for damer ble arrangert første gang i 1969, OKR's Wenche og Anine representerte Norge.

I 1970 ble ”Killingen rundt” arrangert for første gang. I de to race som ble arrangert var det årets nye som dominerte. Dette burde være en aldri så liten påminnelse til eldre mosjonsroere om å aktivisere seg.

Det årets firer med Berit Wiese, Lillian Nilsen, Wenche Jacobsen, Ellen Hansen med Ilona Løvseth som cox, fikk gleden av å representere Norge i nordisk mesterskap, arrangert i Åbo i Finland. Resultatet ble en 3. plass, og en del erfaringer rikere. Etter dette nordiske mesterskap ble dobbeltfirer innført på bekostning av fireren.

Sesongen -72 vil stå igjen som et av de store år i klubbens historie – sett med konkurranseøyne.

Vår første bragd var Elisabeth Sørensen's junior-nordiske mesterskap i sculler. Med flere seire og fine plasseringer, både ute og hjemme, i forskjellige båttyper, var det dobbeltfireren vår som kanskje utmerket seg mest.

Killingen rundt, mixed lag.

Vore Dameroeres internationale Debut

Interview om Rosportens Værdi og Formaal for Kvinder Maksimum af Tag i Minutet

Norske Dameroere.

Vi faar en Samtale med Formanden for Damernes Roklub Frk. Johanne Fornæs om denne vore Dameroeres ny Æra, og Frøkenen betegner det som en Sag der iblandt vore Rodamer betragtes som en Sensation.

Men — tilføjer Frøken Fornæs, ikke fordi vi den hjemlige Kres anser Konkurrencen i sig selv som en Ting værdig at sætte sig til Formaal; men fordi en rask Konkurrence er spændende og fornøjelig og væsentligst fordi man fra andre Grens har Erfaring for, at gode Konkurrenceresultater som Helhed tjener Sportens sunde Udvikling bedre end andet. En god Konkurrencestandard er en bedre Propaganda end andre Metoder, der staar til Idrætsfolkets Raadighed.

Og den er vel endelig ogsaa den mest nærliggende, naar den holdes fri faar Udnævnelse.

Et højeste Tag-Antal i Minutet!

Vi roende Damer kan med god Samvittighed sige, at vi ikke gennem mange Aar har samlet os med Interesse og i stadigt stærkt voksende Antal om Rosporten i den Hensigt at kopiere Manden i hans Tilbøjelighed for Konkurrencen. Vi imødeser dette nye Afsnit i vor Sport med Tilfredshed, fordi vi har Følelsen af, at det vil foranledige noget Tilgang — og dette er sammen med den Sundhed og Fornøjelse, Rosporten byder sine Dyrkere i almindelig Bevidsthed, Drivkraften for os. Jeg tror i øvrigt ikke, at en sund Kvinde paa nogen Maade kan tage Skade af en fornuftigt ledet Konkurrence. Og for absolut at forhindre at det sker og paa Forhaand at afværge Rodamernes Inddragelse i Diskussionen om Sportens sundhedsmæssige Værdi for Kvinden, har vi lovmæssigt fastsat et Maksimum for Antallet af Tag i Minutet til 26.

Dette har vi haft rig Lejlighed til at kontrollere Virkningerne af. Og jeg kan sige, at de udtrykker sig i Tegn paa, at Roerne faar en stærk Motion som dog afgjort ikke overstiger en sund ung Kvindes Formaaen. I det hele kan jeg sige, at Risikoen ved Roning for Damer er minimal, for ikke at paasta, den ikke eksisterer. Men det skulde den jo heller ikke gerne i god Idræt, som man tilslutter sig bl. a. for at vinde Sundhed.

Oslo kvinnelige roklubb

blev nr. 1 og nr. 2 i det store rostevne i Kjøbenhavn. Tre andre lag som kom over linjen for Oslolaget, blev diskvalificeret fordi de hadde overskredet den maksimumstakt som var fastsat for dameløpet, nemlig 26 tak i minuttet. I 8-er løpet seiret Dansk studentroklubb, Kjøbenhavn, over London Rowing Club med tid 4.54,8, ny dansk rekord.

Avisklipp fra "Dagsposten"
Trondhjem 16/7 - 1934.

Et gjennombrudd i norsk dameroing

Gjennombrudd? Har det vært noe gjennombrudd i Norsk dameroing internasjonalt?

Det har det vel ikke, men man kan jo si at vi nærmer oss i og med 4. plassen i OL 1976 og 4. plassen i VM 1978, begge i dobbeltsculler.

Men det var ikke det vi tenkte på . . . Vi tenkte på deltagelsen i Europamesterskapet i Brandenburg, Øst-Tyskland 1972. I sannhet et stort gjennombrudd! (Dengang het det EM, det var "åpent" og deltagere fra hele verden deltok. I praksis det samme som et VM, navnebyttet kom i 1974.)

Norge stilte dengang med en dobbeltfirer fra OKR, og gjennombruddet besto i å få anledning til å delta. Det var det nemlig ingen norske jenter som hadde fått før. Det var ikke engang noe som ble diskutert, for den muligheten var "bare ikke åpen", og det var en ren tilfældighet som gjorde at man kom på den tanken å sende et norsk lag. Fra alle hold innen det romiljøet vi opplevde oste det respekt for utenlandske roere, særlig de utenfor norden. Respekten var så stor at det å bevisst satse for å ta opp kampen med f.eks. sovjetrussiske tider ikke engang nådde inn i våre tankebaner.

Foranledningen til det "historiske" gjennombrudd var vår seier på Bagsværd Sø over et dansk lag, som på det tidspunkt allerede var uttatt til å representere Danmark i EM. Vinnertiden var 3,5 sekund dårligere enn banerekorden, satt av Sovjet året før i EM.

Men selv i seirende stund tenkte ingen på norsk deltagelse, aller minst oss selv. Det var først under Årungenregattaen uken etter at en av dagtidens svenske roere bemerket at Norges beste dobbeltfirer ikke skulle sendes til Øst-Tyskland. Ettersom vi den dagen også hadde seiret over lag fra både Sverige, Tyskland og Tsjekkoslovakia ble det litt oppstyr omkring uttalelsen. Men vi kan allikevel bare takke vår fantastiske ro-sjef Aimée Dethloff for at vi i det hele tatt stilte til start i Øst-

Jentene hadde for anledningen kjøpt norske flagg som de sydde på klubbdraktens skulder, slik at folk skulle se hvilket land de tilhørte.

Tyskland. Hun gjorde en kjempeinnsats til tross for sterk motstand fra mange kanter. Det var jo ikke noe lett land å reise til og problemene var store. Vi var sent ute og måtte etteranmeldes og visum og transport måtte ordnes i siste liten, ikke minst transport av båten. Innkvartering var også et problem som måtte løses, i og med den sene anmeldelsen.

Roforbundet gav klarsignal på den betingelsen at vi betalte utgiftene selv. Det fantes ingen økonomiske midler øremerket for en eventuell damerepresentasjon. Derimot trådte vår egen klubb, Oslo Rokrets og det som dengang het Norges Roforbunds Dameutvalg støttende til slik at den økonomiske belastningen ikke ble så stor for hver deltager. Dette var en hjelp vi satte meget stor pris på.

Mens Aimée prøvde å løse praktiske og tekniske problemer, begynte vi på den siste finpussen treningsmessig før avreise. Dette vi nå skulle være med på gjorde oss spente og nervøse, og vi kunne trenge all den bistand og oppmuntring vi kunne få. Men desverre – vi opplevde bare det samme som vi var vant til.

Det manglet ikke på mennesker som gledet seg over at vi skulle reise, bevares nei, men for liksom å forberede oss godt psykisk fortalte alle i samme åndedrett om hvor mye bedre våre konkurrenter kom til å være osv., osv. Store stygge ulven ble bare større og større.

Vi hadde bevist for oss selv (og andre) at vi kunne ro bra og på bra tid, men i løpet av den siste tiden før avreise nådde den psykiske utrustningen et lavnivå og dette var et stort handicap å ta med seg.

Det er helt klart at vi i tillegg til å være urutinerte, ikke var fysisk sterke nok til å få en plassering så veldig nær toppen, men med et så stort psykisk handicap i tillegg, stilte vi enda dårligere.

Etter OKR's gjennombrudd på den internasjonale roarena har Norge hatt damer med i alle de største internasjonale regattaer, NR's Dameutvalg har opphørt og jentene har fått en direkte plass under Norges Roforbund, sidestilt med guttene. Treningsopplegget er blitt mer proffesjonelt og klimaet antageligvis tøffere. Men la oss håpe at utviklingen på det psykiske plan har slått følge. La oss håpe at de jentene som i framtiden for første gang blir sendt til et internasjonalt stormesterskap vil være bedre rustet enn vi var til å tåle den påkjenningen det er å ligge på startsstreken side om side med de store nasjonene.

Ellen Hansen og Tone Jørgensen

OKR's lag som for første gang i Norges historie stilte til start i et Europamesterskap i roing for damer. Fra venstre: Hege Abrahamsen, Ellen Hansen, Tone Jørgensen, Ragnhild Sidselrud og cox: Berit Bråten.

Juniorimester'n

Junior Nordisk mesterskap ble arrangert første gang i 1972, Elisabeth var første kvinnelige sculler mester, og forteller om sin tid i klubben:

Det er nå blitt 11 år siden jeg ble bitt av robasillen. Det var dengang jeg var yngstemann(kvinne) i ærverdige og tradisjonsbundne Oslo Kv. Roklubb. (Ifølge lovene var jeg flere år for ung til å være medlem.) Jeg har siden fått høre at en del av de "gamle" medlemmene ("oldingene" fra klubbens morgen) tvilte sterkt på at det kunne bli noe skikk på den lange, ulenkelige kroppen (dvs. meg).

Jeg fikk snart klubbrekord i å gå rundt i singelsculler. Men, tiden skulle vise at det gikk farlig fort på banen.

Det kom stadig flere jenter til klubben og det vokste opp et miljø – lite, men godt. Den gang kunne man tillate seg å ta feil av målstreken tre ganger i samme løpet og likevel vinne (slik jeg gjorde under NM for junior i Bergen i det herrens år . . . husker ikke lenger). Moralen ble: ro alltid over banen før selve regattaen.

Utviklingen de siste årene har jo brakt oss dithen at slike tabber er utenkelige og frarøver roeren enhver vinningsjanse. Presset på roerne var ikke på langt nær det det er blitt i dag. Treningen var først og fremst lystbetont – o.k. vi hadde program vi skulle gjennom, men ingen "døde" om vi sto over en gang i blant.

Tross frie tøyler vil jeg påstå at vi ga det vi kunne på trening, såvel som regatta nettopp fordi det var gøy!

I løpet av noen år økte bredden innen kvinneroing vesentlig. Alvoret i treningen ble stadig mer merkbart. Det som engang hadde vært "vårkåte" plask ble systematiserte treningsøkter fra tidlig april måned. Gjennom vinteren var det testing og annet vitenskapelig arbeid med våre kroppar.

Vår første nordiske juniormester!

Medlemsmassen vokste for fullt i klubben, rosporten generelt ble mer kjent og populær, og vi fikk et ganske brukbart ungdomsmiljø. Nå er vi kommet dithen at pågangen av nye medlemmer er en hodepine for klubben med hensyn til å skaffe instruktører.

Sum sumarum har selv jeg, som enda er i tyveårene opplevet mange store endringer bare på de årene jeg har vært med i klubben.

Elisabeth Sørenssen

OL-deltagelse

I forberedelsene til rosesongen var det kun ett mål; Montreal. Det var første gang i de olympiske lekers historie at kvinner skulle "få lov til" å delta i roing. De beste jentene gikk med et delvis skjult håp om å få komme med, samtidig regnet vi det som urealistisk at Norges Olympiske komité ville finne plass til noen av oss.

Vintertreningen var hard, og det var utallige ganger vi var på nippet til å gi opp. Heldigvis befant damenes trener, Åke Fiskerstrand seg i Bærum, slik at han kunne gi oss i Oslo-området støtte når alt virket håpløst.

Ved siden av den rent fysiske treningen hadde vi også lagt inn mental trening en gang i uken, egentlig som et rent forsøk.

På vårparten begynte testregattaene, og deretter de egentlige regattaer.

Det var slitsomt å skulle reise hver 14. dag. Ratzeburg, Amsterdam, Luzern, og håpet sank. Jeg hadde gitt opp helt da naboen plutselig ringte og gratulerte med uttagelsen. De hadde hørt det i nyhetene. Selv ble jeg så overrumplet at jeg måtte ha en løpetur klokken 11 om natten.

Nå fulgte henting av utstyr, noe som var ganske pent og mye som var mindre pent, men praktisk.

Jeg funderte en del på hva reaksjonen ville bli dersom jeg trakk meg fra alt sammen, for først nå begynte jeg å innse alvor. Medbestemmelsesretten, eller selvbestemmelsesretten som var begrenset allerede gjennom det å være på landslaget, ble ytterligere begrenset av alle avgjørelser som ble tatt av andre.

Første pulje av aktive reiste fra Gardermoen sammen med danske og svenske aktive. Vi kom til Montreal etter en lang og slitsom flytur. På flyplassen ventet vi i lang tid før bagasjen endelig kom. Deretter

ble vi plassert i egne busser med politiekskorte og helikopter over. Ved inngangen til leiren ble vi registrert og fikk identifikasjonskort som vi måtte benytte for å komme "innenfor murene".

Allerede dagen etter var vi på banen, båtene var forsinket, så vi fikk god tid til å beundre anlegget.

En del av båtene var i nokså redusert stand da de endelig kom, men vidundermannen Methelmann (båtmann i NSR) fikk raskt gjort dem i orden igjen. De første dagene gikk med til trimming av utstyr, trening og akklimatisering. Den forventede varmen uteble. Stadig flere nasjoner ankom, og til slutt var åpningsdagen der.

Inntoget på stadion med fengende musikk og tusener av mannskap er vel det minnet som står klarest, selv om gleden ble noe formørket ved tanken på alt det politiske spillet med land som ikke fikk lov til å delta.

Regattadagene var preget av masse vind og Øst-Tyske superroere. Miljøet på banen var stort sett som under vanlige VM, med mange gamle venner. Hysteriet fra pressen og enkelte andres idéer om betydningen av å få ro i et OL nådde vel egentlig aldri inn på banen.

Regattadagene gikk fantastisk fort. Vi spiste, rodde og sov. Nordmennene fikk som kjent gode resultater, med unntagelse av to båter. Vel overstått roingen, slappet de fleste av med å se på andre aktiviteter. Selv reiste jeg noen dager opp på fjellet som var forbausende likt Norge. Desverre måtte vi reise hjem før avslutningsseremonien. Det var merkelig å sitte i Norge å se de andre gå inn på arenaen, og den Olympiske ild slukkes.

Når jeg nu tenker tilbake på OL, tenker jeg uvilkårlig på grunntanken om at ungdom fra forskjellige land skal møtes og konkurrere under like forhold, men får de det? Politiske hensyn spiller desverre en alt for stor rolle. Når det gjelder hensikten med OL tror jeg at vi ikke bare skal tenke på hva det gir den enkelte utøver å få delta, men også hva alle de andre millioner av mennesker rundt i verden har som utbytte. De får underholdning, ofte av høy kvalitet, de får kanskje en følelse av stolthet når en av "deres landsmenn/kvinner" vinner. Men hva med alle dem som har mer enn nok med å overleve, gir vi dem noe? Jeg tror vi i den situasjon verden er i i dag bør revurdere

Solfrid Johansen, Tone Pahle og Ingunn Brecan klar for Olympiske Leker.

toppidrettens betydning og hensikt. Å samle en mengde "fremavlede" toppidrettsfolk til noen ukers konkurranser, som koster millioner av kroner, er det verdt det?

Tone Pahle

Dameroingen på internasjonalt nivå

Mitt tilbakeblikk vil være en blanding av dameroingens utvikling generelt og roingen på klubbplan.

Grunnlaget for all toppidrett må være klubbenes innsats. I denne henseende har vel klubben vår alltid vært beredt til å ta konsekvensen av sitt ønske om stadig større mulighet for klubbens roere. Det kreves meget av en klubb for dette arbeidet, både økonomisk, materielt og administrativt, og OKR har satset. Også når kravet om kombinasjonslag ble aktuelt gikk klubben helhjertet inn for dette. Alt skulle legges til rette for at dameroingen skulle kunne hevde seg i toppen, og rive ned alle gamle barrierer.

Utviklingen av dameroingen fra de tidligste tider til i dag har nærmest vært eksplosjonsartet. Som rosje i flere år og mangeårig medlem og senere formann i Norges Roforbunds Dameutvalg, stiftet i 1939 med Ellen Iversen som første formann, har jeg selv vært med på å skape det miljø konkurransesektoren har i dag.

Det spørsmål jeg stiller meg er – har det vært til det gode med denne opptrappingen, eller skulle en heller holdt seg i det små?

Unge mennesker vil konkurrere, og da er det opp til ledelsen å legge alt så godt til rette som mulig for dem. Dette innebærer selvfølgelig en stadig kamp for en så god grobunn for god sportsånd og innsatsvilje som er mulig, samtidig med oppbyggingen av gjensidig tillit mellom roere og ledere.

Jeg selv og den nyere tids dameroing har måttet gå gradene for om mulig å bli akseptert på lik fot med guttene. I dag er vi nokså nær målet, men fremdeles er det et stykke igjen, og pikene må selv stå frem og kjempe sin sak, først og fremst ved en enorm innsats- og offervilje.

Den tiden jeg har fått være med har vært en fantastisk opplevelse. Jeg har fått oppleve en fin klubbånd, et kameratskap som en skal lete lenge etter, en samhørighet som ikke finnes maken til, men selvfølgelig-

Avreise til vår første EM-deltagelse, Brandenburg 1972.

Kombinert lag i Luzern 1974. Fra venstre: Tone Torgrimsby (Bærum), Tove Linderøth (Bærum), Solfrid Johansen (Sandefjord), Tone Pahle (OKR) og cox: Åse Terjesen (OKR).

lig har jeg også opplevd store og små skuffelser, men de vil en vel helst glemme.

Jentenes enorme innsatsvilje har inspirert meg til å yte det ypperste av hva mine krefter og evner har vært i stand til. Guttenes og de offisielle organers åpenlyse motstand mot vår deltagelse har til enhver tid satt meg i kamptilstand for våre piker, om man har lykkas får tiden vise.

Forskjellen mellom tidligere stilroing og dagens konkurranseform er som natt og dag. Med denne utviklingen har det fulgt en del forandringer. Først og fremst den økonomiske belastning både på klubbene og enkeltroerne, senkningen av aldersgrensene, og muligens har også noe klubbånd gått tapt.

Begynnelsen på å bli godtatt i den større sammenheng kom vel da NR v/Dameutvalget gikk til innkjøp av dobbeltsculler i midten av 60-årene til fordeling i dameklubbene. Dette satte oss i stand til å delta i andre båttypen enn firer innrigger og firer. Når først dobbeltsculleren var blitt alminnelig gikk det raskt til sculler og sist dobbeltfirer. Dermed var vår vei åpen ut til det internasjonale romiljø.

Damenes store gjennombrudd på internasjonal deltagelse var ved EM i Brandenburg i 1972. Klubbens gode dobbeltfirer med Ellen Hansen, Tone Jørgensen, Ragnhild Sidselrud (nu Wahlund), Hege Abrahamsen, cox Berit Braathen ble uttatt til å representere Norge etter en hard kamp med NR. Vi fikk denne gang full støtte av Treningsnemdas Thor Nilsen, men ingen økonomisk hjelp, ei heller fikk vi den oppbacking, hverken psykisk eller administrativt, som ville vært naturlig å gi før et så stort oppgjør. Klubben derimot støttet helhjertet opp om oss.

Det ble også en uforglemmelig og meget lærerik tur om resultatene ikke var av de aller beste. Men – det beste av alt – **vi hadde klart å trenge gjennom muren for internasjonal deltagelse på forbundsplan.**

Etter dette kom all dameroingen inn i enda bedre systemer, med treningsopplegg, samlinger og deltagelser i utlandet.

Det første kombinerte damelag var dobbeltfirer til VM i Luzern i 1974. Klubben var representert med Tone Pahle som roer og Åse Terjesen som cox.

Aimée Dethloff sammen med Ivan Vaniée i Luzern 1974. Dette var første året vi gjennom Treningsnemda fikk samme mulighet som guttene til å bruke trenere som var engasjert av Roforbundet. Tidligere hadde klubbene eller Dameutvalget måttet skaffe egne trenere til lagene. Et lite, men dog et viktig steg fremover.

I hele denne perioden — de siste 20 år — har OKR's piker/damer vært å finne i administrasjon, i utenlandske regattaer, i VM og OL.

OL ja — hvilken triumf var det ikke at damene fikk delta i Canada i 1976. Det var første gang damene var med i det hele tatt, og Norge var representert i dobbeltsculler og sculler. Sculleren ble rodd av vår egen Tone Pahle.

Dette var også en ekstra oppreisning for dameroingen, for vårt eget forbund og treningsnemnd hadde ikke tatt synderlig notis av damene inntil da.

Det gleder meg at det fortsatt gror og spirer på damefronten. De unge stormer frem og krever sin rett i systemet.

Miljøet er hardt og krevende i de store internasjonale regattaer. Jeg er derfor meget betenkt på den utvikling som foregår med stadig lavere deltageralder. Vi må stadig ha for øyet at vår idrett er en av de hardeste i verden, og la oss prøve å la våre unge roere få le, leke og more seg lengst mulig. Husk endelig at det blåser kaldt på toppene.

Det er de aller færreste av de gode juniorene som blir topp i senior, av den enkle grunn at de er utbrent før tiden. La de unge roerne få hevde klubbens ære i mindre krevende internasjonale oppgjør, men vent med de virkelig store til roerne både er fysisk og ikke minst psykisk/mentalt modne til å ta de krav som stilles.

Ingen roer — kvinne eller mann — er fullt utviklet på begge disse plan før i midten av 20-årene, så la oss ikke kreve for meget av dem i de unge år. Det er så alt for lett å gå trett.

På veien opp mot høydene har desverre en del av smilet og leken blitt borte. Det er plutselig blitt alvor. Heldigvis har de damene som nu ror i toppen fått en liten anelse om dette, og arbeider for å ta vare på smilet i all treningen og forsakelsene. Ta godt vare på denne delen av arbeidet i klubbregi.

I alle disse årene har det vært en del problemer selvfølgelig. De fleste skyldes til en viss grad at kommunikasjonene roere/roere/ledere mellom til sine tider er svake. Ledelsen må derfor arbeide med seg selv for å komme på talefot med utøverne, og disse på sin side må være åpne for nye impulser og erfaring.

Vår klubb har under hele utviklingsperioden vært en av de ledende,

noe som sannsynligvis skyldes kampånd og fremsynthet. Vi har alltid vært med der nye ting skjer, og går heller ikke av veien for å ta i et tak når det gjelder, hjemme som ute. At vi har vært en ren dameklubb har også gitt oss muligheten til å greie opp i våre problemer selv, og gitt oss den nødvendige selvtillit og styrke utad.

50 år er allerede gått, men nye år følger, hvor jeg er viss på at klubben helhjertet vil gå inn for våre dameroers konkurransemuligheter.

Aimée Dethloff

Dagbladet 1/8 – 1933.

De vokser av sporten

*Vi vet ennå alt for lite
om legemsøvelsenes
innvirkning på kvinnene.*

Nu når vi diskuterer kvinner og sporten vil det kanskje interessere å se hvad en tysk kvinnelig læge sier.

Dr. med. Edith Lölhöf fel von Löwensprung er ansatt som idrettslæge for de unge piker ved den tyske høiskole for legemsøvelser. 1926 blev 40 av skolens elever undersøkt, de målte gjennomgående sine 161 cm., mens skolens nuværende kvinnelige elever har strukket sig 5 cm. og har et gjennomsnittsmål av 166 cm. De kvinnelige studenter, av hvilke mer enn en tredjedel ved immatrikuleringen var under 18 år, viste i løpet av skoletiden en overveldende

økning av legemsvekt gjennomgående 2,6 kg., mens de bare vokste 1,2 cm. i høiden. I første semester var vektøkningen størst, ved 3—5 timers øvelse kom det fort vekk op i 8—10 kg. Særlig synes kraftig medisinal, svømming og turning å befordre vektøkningen. Det viste sig tydeligst hos de yngste, 15—16-åringene som den gang også kunde immatrikuleres (nu må man være 18). Særlig blev svømmersker og roersker tyngre.

Særlig de tykke viser tydelig anlegg til å bli tyngre ved det vektøkende arbeid på høiskolen. Roing, svømming og turning gjør tyngre, skiløpning og klatring lettere. Men det synes som om utpregede pykniske kvinner (populært talt den runde, joviale typen) ikke er egnet for dette studium. Bare enkelte øvelser (løp og ballkasting) plus knapp kost, kan bevare dem fra den fryktede fedme.

Felles for alle de kvinnelige elever er imidlertid at deres ydelser i løpet av skoletiden blir betraktelig forbedret, best sees dette på lengre løp hvor man gjennomgående i et semester forbedret løpstiden fra 16,8 til 13,5 minutter.

Fra Norges Roforbund.

Styremøte 19. juni 1935

Tilstede: Blom, Becher-Eriksen, Fleischer, Norstad og Dahl

Der forelå skrivelser av 10. mai og 7. juni fra *Oslo Kvinnelige Roklub* med forslag om, at der under Norgesmesterskapsroningene på Horten den 6. og 7. juli som ekstraordinære løp for damer måtte bli gitt anledning til å ro utrigger firer distanse 1000 meter og innrigger firer distanse 750 meter som kaproning uten taktbegrensning. *Oslo Kvinnelige Roklub* henviste til at tilsvarende løp var opført under den internasjonale Københavnsregatta 13. og 14. juli, og man arbeidet for å få mulig dansk og svensk deltagelse i disse løp på Horten. Med skrivelserne fulgte også en uttalelse fra dansk legehøld om saken.

Styret besluttet å ville tillate det ene eller begge løp tatt med under årets Norgesmesterskapsroninger. Hvis det blev tale om å legge inn begge løp forutsatte man dog, at dette kunde innpasses i programmet, og man overlot den endelige avgjørelse herav til regattaforeningen for Hortenskapsroningene.

Styret forutsatte, at legeattester forelå.

Det var styrets uttrykkelige forutsetning, at man ville tillate disse løp ved det forestående Norgesmesterskap for å se, hvordan det falt ut og uten og ville binde sig til, hvorvidt man vilde tillate tilsvarende løp senere.

Saken blev forøvrig å ta op på det forestående ting.

Norges landsforb. for Idrett, juli 1935.

Norsk dameroing

— erfaringer fra de senere år og perspektiver på framtida.

Norsk dameroing har de senere år opplevd en kraftig oppblomstring, både rent prestasjonsmessig og når det gjelder antall konkurranseaktive. Det er naturlig å spørre etter årsakene til framgangen, og samtidig vurdere mulighetene til fortsatt utvikling.

Sjøl om det er vanskelig å rangere årsaksforholdene, er det likevel mulig å liste opp en del av dem. Ved en slik oppstilling er det praktisk å dele årsaksforholdene i to grupper:

1. Indre forhold.
2. Ytre forhold.

De indre årsaksforhold er forhold innen roidretten:

- Roforbundets stønad til innkjøp av dobbeltscullere til damer i slutten av 60-åra. — Dette bedret materiellsituasjonen for jentene vesentlig, og det gjorde det mulig for flere jenter å ro sammen to og to i stedet for fire og fire.
- Dameutvalgets intensiverte arbeid utover i 70-åra. Det ble avholdt egne samlinger og opprettet egne grupper for jentene. Dette bidro til økt motivasjon for trening hos mange jenter, bl.a. fordi noen viste seg interessert i deres utvikling som roere.
- Guttenes framgang internasjonalt. — Erfaringer fra arbeidet med — og treningen i guttegruppene kom til en viss grad jentene til nytte.
- Jentenes deltagelse og etterhvert også suksess i internasjonale mesterskap viste at det var reelle muligheter for videre utvikling utover det nasjonale plan.
- Jentenes egen vilje til — og interesse for å gi seg i kast med mer

omfattende, intens og målretta trening tildels på bekostning av andre interesser.

De ytre årsaksforhold er forhold som ligger i samfunnsmessige faktorer:

- Endringer i samfunnsstrukturen som har bidratt til bedre muligheter for økonomisk sjølstendighet for kvinner (uavhengighet av mannen som forsørger).
- Endringer i holdninger overfor fenomenet kvinner og idrett.
- Kvinneorganisasjonenes arbeid for likestilling og likeverd både generelt og i rent idrettslige spørsmål.

Som tidligere nevnt står de ulike årsaksforhold i sammenheng med hverandre og påvirkes av hverandre ved endringer.

Et av de viktigste arbeidsområdene i tida framover vil være videreutvikling av jentegruppene på forbundsplan.

Pr. i dag er forholdene innenfor dameroingen i Norge så små, at det er en fordel å arbeide med grupper på forbundsplan både på junior, senior A og elitenivå. — Dette betyr ikke at klubbarbeidet som er selve grunnlaget, må forsømmes. En må heller tilstrebe å arbeide med forbundsgruppene på en slik måte at de bidrar til å styrke klubbmiljøene. Denne funksjonen kan gruppene ha, fordi de bringer jenter fra ulike klubber sammen og dermed åpnes muligheter for gjensidig kontakt og inspirasjon til videre trening.

I arbeidet med jentegruppene er det viktig å være klar over at jenter i utgangspunktet jevnt over er mindre prestasjonsmotiverte og mer sosialt motiverte enn gutter. Dette må en ta hensyn til ved oppbygging av gruppene og ved sammensetting av lag, dersom en ønsker å nå gode resultater.

Det er også viktig at en aktivt prøver å motivere de jentene som har vært med og rodd på høyt nivå, til å ta på seg oppgaver i ledelsen for jentegruppene når de slutter å ro sjøl. Disse jentene har følt problemene på kroppen og vet i mange tilfeller, bedre enn noen andre hva som må gjøres for å gi de aktive jentene optimale utviklingsmuligheter.

Åke med jentene på treningssamling 1976.

Vi kan vel alle være enige om at så lenge vi har jenter rundt om i landet, som er innstilt på å satse fullt ut på å oppnå gode resultater på regattabanen, er det å nå disse resultatene i hovedsak et spørsmål om å legge forholdene til rette slik at jentene får best mulig utbytte av treningsarbeidet.

Åke Fiskerstrand

Roing, juni 1961:

Avskaff dameroing i innriggere

Tiden skulle nå være inne til å få avskaffet innriggerroingen for damer. Det er stygt å se på hvordan damene sliter i disse båttypene, og det kan ikke være tvil om de skadelige følger dette blodslit vil føre med seg. Utallige kvinnelige roere går rundt med vonde rygger som er et resultat av at de har overvurdert seg

selv og sine krefter, og jeg har også hørt om at denne form for rosport ofte fører til indre forstyrrelser, som f. eks. sterilitet og tendens til abort. Et faktum er det også at kvinnelige innriggerroere gjerne «ror vekk» sine bryst, og konsekvensene av dette — både fysisk og psykisk — er jo ikke de aller beste.

Nei, avskaff innriggerne og kjøp utriggere, dameklubber!

E. T. L.

Romateriellets utvikling

Klubbens første båt, en 4-årsers innrigger, bar navnet "Kronprinsesse Märtha" etter tillatelse fra kronprinsessen, og ble døpt av advokat Rode på åpningsdagen 1930.

På ekstraordinær generalforsamling i 1936 ble det besluttet å kjøpe en utrigger og samtidig bygge på båthuset. I tillegg ble en gammel utrigger kjøpt av NSR. Klubben hadde nå endelig fått norske konkurrenter, både fra Fredrikstad og Hamar.

Som gave fikk klubben i 1950 en ny innrigger "Seniorita" forbeholdt "eldre roere" over 35 år, i håp om å blåse nytt liv i de tidligere medlemmer som til da hadde vært mer eller mindre passive.

Fra innrigger til dobbeltsculler

Er det noen som har rodd stilroing i innrigger i klubbkapproingen?

Da jeg begynte i klubben i 1961, ble det rodd firer innrigger og firer utrigger for damer. Innrigger-racet var et blodslit, hvor det ofte ble så som så med "stilen". Det ble ofte til at vi sleivet hit og dit med armer og ben, hadde hodet mellom armene og rompa rett ut.

Drømmen var å få sitte på racerlaget i utrigger. Var en da så heldig å få komme inn på et trenet lag, gikk det jo ganske bra etter hvert. Men akk og ve; satt det fire nybegynnere på en gang i uttriggeren, ja da ble det bare PLASK, PLASK og atter PLASK.

Av parårete båter hadde vi den gangen bare to klinkbygde singel-scullere, og lite erfaring i den båttypen. På høstparten 1961 ble "Stella" innkjøpt. Det var den første singelsculleren vi hadde til konkurranse. Deretter fikk vi plastsculleren "Tina" i 1965.

Først i 1967 fikk klubben den første dobbeltsculleren. Den ble døpt "Nymfen". Båten kom ifra Odense Outriggerverft.

Fem andre dameklubber fikk også dobbeltscullere dette året. Dermed ble det litt konkurranse, og masse gøy.

"Stella", vår første cravellbygde sculler.

Anine og Wenche.

Fra vår klubb startet Aud Kjensli og jeg. Dette var en ny, spennende båttype for oss. Jeg hadde litt erfaring fra Stella og Aud hadde massevis av krefter. Hadde vi ikke tid til å trene om kveldene, trente vi om morgenen i stedet.

Det første dobbeltscullerløpet fant sted i Sandefjord i 1967. Det var fire klubber som stilte til start (foruten oss, Porsgrunn, Drammen og Hengstrand), alle var vi omtrent like uerfarne.

Vi vant, og deretter gikk det slag i slag. Vi tok Kretsmesterskapet på Årungen, deretter fikk vi en kjempeartig tur til Simlångan og Bagsvær, med Brit Schjetne som rosje og hyggelig reiseleder.

På denne turen fikk vi greie på hvor flinke utlendingene var og hvor flinke vi var. Utlendingene var veldig flinke.

Året etter var det plutselig to lag i klubben. Aud Kjensli og Lisbeth Wesmann som 1. lag og Anine Gjessing og jeg som 2. lag. Nå ble det straks konkurranse innen klubben. Lisbeth og Aud vant, og Anine og jeg tapte. Siden klubben bare hadde en båt, måtte 2. laget låne båt på regattabanen.

I 1969 fikk vi en ny dobbeltsculler, og den ble døpt "Najaden", populært kalt "Nussegullet". I forhold til den så "Nymfen" ut som en balje, og alle ville ha Najaden.

På denne tiden hadde jentene i Norge for alvor lagt merke til dobbeltsculleren og konkurransen hjemme ble adskillig hardere.

Det ble også en hard konkurranse innen klubben. Vipsen og Gerda trente opp og ned i kilen med alvorlige miner og hadde stoppeklokka rundt halsen. Det gjorde inntrykk. Anine og jeg var livredde. Vi hadde det gøy den sesongen med Aimée Dethloff som rosje; gøy på en måte som jeg ikke tror alle de flinke jentene etter oss har fått oppleve.

Wenche Kristiansen

Plasten gjorde sitt inntog da vi kjøpte de to plastscullerne som ble hetende Adam og Eva. I 1970 fikk vi en helt ny båttype – en gig – til klubben. "Celina" er 3/4 utrigget, bredere enn vanlig uttrigger, men adskillig smekrere enn de tradisjonelle innriggerne. Et fint tilbud til mosjonsroerne og nybegynnerne. Annet nytt på materiell-fronten var skifte av striper på OKR's årer, Vi fikk i 1970 innført en enkel bred blå spiss. Mer revolusjonerende var det da fireren "Spurt" fikk nye riggere og årer, og debuterte som dobbeltfirer i en 3-landskamp mot Tyskland og Nederland, rodd av et lag fra Porsgrunn. Den viste seg som en vellykket omgjøring, og båttypen var kommet for å bli. Våre egne piker fikk først anledning til å starte i denne båttypen på slutten av sesongen.

Det seirende lag i Norges første ordinære firerløp. Fra coxeplass: Ilona Løvseth, Ellen Hansen, Hege Abrahamson, Astrid Finstad og Ragnhild Sidselrud.

DOBBELTFIRER OG ÅTTER – nye konkurransebåter for kvinner

29. august 1971 gikk Norges første ordinære dobbeltfirerløp av stabelen på Drammenselven. Det var på det tidspunkt kun to klubber som hadde dobbeltfirer, Drammen Kv. Roklubb og OKR.

Drammensjentene stilte til start i flunkende ny båt, OKR i gamle, gode "Spurt" som var forsynt med åtte nye riggere og ditto årer.

Vårt lag, som var satt sammen for anledningen, bestod av Ragnhild Wahlund, Astrid Finstad, Hege Abrahamsen, Ellen Hansen og cox, Illona Løvseth. Vi hadde en uke å samro oss på. Det var vår absolutt første erfaring med denne båttype, og det ble en uforglemmelig uke. Etter et par (!) dager gled det virkelig bra, av og til så bra at Hege, i pur begeistring og under ville krigshyl, spratt opp og ble stående på sleiden i beste sirkusstil.

Vi vant løpet med hele 17,5 sekunder og det kan man vel kalle utklassing?

På Nordisk Kongress ble det i 1971 vedtatt at dobbeltfirer skulle inn på programmet i Nordisk Mesterskap for damer, men på bekostning av enåret firer. Dermed var det ikke noe annet å gjøre for norske

"Husmorlaget", klubbens første åtter som deltok i konkurranse.

dameklubber enn å skaffe seg dobbeltfirere så fort som pengekassa tillot det. Drammen og OKR var altså først ute. Vi var heldige, for Spurt var bygget slik at den kunne brukes både som firer og som dobbeltfirer, vi trengte derfor bare bestille nye riggere og årer og kom forholdsvis rimelig fra det.

At utviklingen har gått denne veien er det vel ingen som er lei seg for, ihvertfall ikke de som har rodd både enåret og paråret firer.

Det første åtterløpet for damer ble avholdt på Kjørbo i 1973. OKR lånte båt og skrapte sammen alt som fantes av trenet og utrenet mannskap og stilte til start. Foruten vår klubb, var det to båter til på startstreken, Sandefjord og Bærum. Dette var et "historisk løp", som OKR desverre tapte med glans.

Kjørboregattaen er den eneste regatta som har åtterløp for damer fast på programmet.

I 1976 fikk OKR forært en åtter av Christiania Roklubb, så muligheten til å rette opp "skaden" skulle være til stede.

Ellen Hansen

NM Trondhjem 1975. Her trimmes det båter etter alle kunstens regler.

Pokalskapet manøvreres på plass.

"Fangsten" i 1972. ▼

Raceresultater de siste 10 år

1969

Nordisk mesterskap

Dobbeltskuller

1.	Danmark	3.53.4
2.	Sverige	3.56.9
3.	Norge	4.02.4
	<i>Wenche Jacobsen, OKR</i>	
	<i>Anine Gjessing, OKR</i>	
4.	Finland	4.14.2

Norgesmesterskap

Dobbeltskuller

1.	OKR	4.00.2
	<i>Wenche Jacobsen</i>	
	<i>Anine Gjessing</i>	
2.	OKR	4.06.5
3.	Damenes Roklubb	
4.	Drammens Kv. Roklubb	
5.	Sandefjord Roklubb	

Singleskuller

1.	OKR
	<i>Wenche Jacobsen</i>
2.	Drammens Kv. Roklubb

1970

Norgesmesterskap

Dobbeltskuller

1.	OKR	3.47.0
	<i>Wenche Jacobsen</i>	
	<i>Anine Gjessing</i>	
2.	OKR	4.02.0
3.	Sandefjord	4.05.2
3.	Sandefjord	4.05.2
4.	Drammen	4.10.2

2-landskamp Sverige – Norge

Dobbeltskuller

1.	Norge – lag 1	3.39.5
	<i>Wenche Jacobsen</i>	
	<i>Anine Gjessing</i>	
2.	Sverige – lag 1	3.41.8
3.	Norge – lag 2	3.55.2
	<i>Inger Næss, OKR</i>	
	<i>Brita Aarsand, OKR</i>	
4.	Sverige – lag 2	4.05.7

1971

Norgesmesterskap

Dobbeltskuller			Firer		
1.	OKR Wenche Jacobsen Ragnhild Sidselrud	3.40.1	1.	OKR Berit Wiese Lillian Nilsen Wenche Jacobsen Ellen Hansen cox Ilona Løvseth	4.08.4
2.	Drammen Kv. Roklubb	3.51.1	2.	Tønsberg	4.10.2
			3.	Sandefjord	4.12.3

Juniormesterskap

Singelskuller		
1.	OKR <i>Elisabeth Sørensen</i>	5.25.4
2.	Drammen Kv. Roklubb	5.33.3

Nordisk mesterskap

Firer	
1.	Danmark
2.	Finland
3.	Norge <i>Berit Wiese</i> <i>Lillian Nilsen</i> <i>Wenche Jacobsen</i> <i>Ellen Hansen</i> <i>cox: Ilona Lovseth</i>
4.	Sverige

1972

Nordisk juniormesterskap

Singelskuller		
1.	Norge <i>Elisabeth Sørensen</i>	4.10.3
2.	Danmark	4.15.3
3.	Sverige	4.45.4

Norgesmesterskap

Dobbeltskuller		Dobbeltskuller		
1.	OKR <i>Ellen Hansen</i> <i>Tone Jørgensen</i> <i>Ragnhild Sidselrud</i> <i>Hege Abrahamsen</i> <i>cox: Ilona Løvseth</i>	3.55.2	1. OKR <i>Ellen Hansen</i> <i>Tone Jørgensen</i>	3.44.8
2.	Sandefjord	4.01.2	2. Drammen	3.54.8
3.	Drammen	4.12.2	3. OKR	3.58.0
			4. Drammen	4.07.9

EM i Brandenburg, Øst-Tyskland

Det var første gang Norge var representert i EM for damer, og det ble gjort med et rent OKR-lag i dobbeltfirer. Laget fikk en 4. plass i B-finalen og besto av:

<i>Ellen Hansen</i>	<i>Hege Abrahamsen</i>
<i>Tone Jørgensen</i>	<i>cox: Berit Bråten</i>
<i>Ragnhild Sidselrud</i>	

1973

Nordisk mesterskap

Dobbeltskuller		
1.	Sverige	3.38.2
2.	Norge	3.43.9
	<i>Ellen Hansen</i>	
	<i>Tone Jørgensen</i>	
3.	Danmark	3.45.6
4.	Finland	3.54.1

Norgesmesterskap

Dobbeltskuller, elite		
1.	OKR Ellen Hansen Tone Jørgensen	4.32.3
2.	Bærum	4.39.0

EM i Moskva

Norge deltok med et lag i dobbeltskuller som fikk 5. plass i B-finalen. Laget besto av:

<i>Ellen Hansen, OKR</i>
<i>Tone Jørgensen, OKR</i>

1974

Norgesmesterskap/Seniormesterskap/Juniormesterskap

Dobbeltsculler, junior

Kombinasjonslag utenfor konk.	3.54.3
1. OKR	3.56.3
<i>Tine Schjetlein</i>	
<i>Cecilie Fossum</i>	
3. Drammen	4.09.3
4. Bærum	4.11.9
5. Kongsvinger	4.29.4

Singlesculler, junior

1. OKR (<i>Tine Schjetlein</i>)	3.59.4
Sandefjord	3.59.4
3. OKR	4.24.3
4. Fana Roklubb	4.30.6
5. Drammen	4.35.3

Dobbeltsculler, senior

1. OKR	3.46.7
<i>Tone Pahle</i>	
<i>Elisabeth Sørensen</i>	
2. Damenest Roklubb	3.54.5

Singlesculler, elite

1. OKR	4.03.1
<i>Tine Schjetlein</i>	
2. Bærum	4.04.7
3. OKR	4.05.8
4. Damenest Roklubb	4.09.8
5. Damenest Roklubb	4.20.3

Nordisk juniormesterskap

Singlesculler

1. Norge	3.50.6
<i>Tine Schjetlein</i>	
2. Finland	4.01.1
3. Danmark	4.02.2
4. Sverige	

VM i Luzern

Det var første gang VM ble arrangert for damer og Norge deltok med følgende lag i dobbeltfirer:

Solfrid Johansen, Sandefjord
Tove Linderøth, Bærum
Tone Torgimsby, Bærum
Tone Pahle, OKR
 cox: Åse Terjesen, OKR

Laget var 1/500 sek. fra å kvalifisere seg til B-finalen.

1975

Nordisk mesterskap

Dobbeltsculler

1. Danmark	3.22.9
2. Norge	3.23.1
<i>Solfrid Johansen, Sandefjord</i>	
<i>Tone Pahle, OKR</i>	
<i>Tove Linderøth, Bærum</i>	
<i>Haldis Lenes, Trondhjem</i>	
cox: Marianne Pahle, OKR	
3. Sverige	3.48.0
4. Finland	3.55.5

Dobbeltsculler

1. Danmark	3.26.3
2. Norge	3.31.9
<i>Solfrid Johansen, Sandefjord</i>	
<i>Tone Pahle, OKR</i>	
3. Sverige	3.38.8
4. Finland	3.49.7

Norgesmesterskap

Dobbeltsculler, elite

1. OKR	3.40.0
<i>Tone Pahle</i>	
<i>Elisabeth Sørensen</i>	
<i>Ellen Hansen</i>	
<i>Tone Jørgensen</i>	
cox: Marianne Pahle	
2. Bærum	3.49.2

VM i Nottingham

Norge deltok med et lag i dobbeltfirer som fikk 4-plass i B-finalen.

Laget bestod av:

Solfrid Johansen, Sandefjord
Tone Pahle, OKR
Tove Linderøth, Bærum
Haldis Lenes, Trondhjem
 Cox: Marianne Pahle, OKR

1976

Juniormesterskap

Dobbeltsculler

1. OKR	
<i>Berit Raadim</i>	
<i>Benedicte Fossum</i>	
<i>Karin Elgethun</i>	
<i>Fabienne Alsing</i>	
cox: Marianne Pahle	
2. Bærum	
3. Trondhjem	
4. Drammen	

Dobbeltsculler

1. OKR	4.41.50
<i>Cecilie Fossum</i>	
<i>Berit Raadim</i>	
2. OKR	4.51.12
3. Drammen	4.56.10
4. Fredrikstad	5.08.10
5. Sandefjord	5.10.13
6. Trondhjem	5.14.11

Singlesculler

1. Sandefjord	5.12.10
2. OKR (<i>Cecilie Fossum</i>)	5.18.20
3. Fredrikstad	6.05.30

OKR ble beste klubb totalt, og vant et kjøleskap!

Nordisk juniormesterskap**Dobbeltsfirer**

1. Norge	3.25.10
<i>Berit Raadim, OKR</i>	
<i>Benedicte Fossum, OKR</i>	
<i>Karin Elgethun, OKR</i>	
<i>Fabienne Alsing, OKR</i>	
<i>cox: Marianne Pahle, OKR</i>	
2. Danmark	3.32.30
3. Sverige	3.37.00
4. Finland	3.46.10

Dobbeltsculler

1. Danmark	3.36.24
2. Norge	3.39.23
<i>Cecilie Fossum, OKR</i>	
<i>Helen Lycke, OKR</i>	
3. Sverige	3.39.77
4. Finland	3.55.32

Norgesmesterskap/Seniormesterskap**Dobbeltsculler, senior**

1. OKR	3.33.05
<i>Anne Aas</i>	
<i>Cecilie Fossum</i>	
2. Sandefjord	3.33.55
3. Drammen	3.47.38

OL i Montreal

Tone Pahle deltok i OL, men kvalifiserte seg ikke til finalen.

Internasjonalt seniormesterskap i Frankrike

Anne Aas fikk 2. plass i singlesculler.

1977

Norgesmesterskap/juniormesterskap**Dobbeltsfirer, elite**

1. OKR	3.36.5
<i>Cecilie Fossum</i>	
<i>Helen Lycke</i>	
<i>Anne Aas</i>	
<i>Tone Pahle</i>	
<i>cox:</i>	
2. Trondhjem	3.44.5
3. Drammen	3.51.5

Singlesculler, junior

1. OKR	4.35.9
<i>Helen Lycke</i>	
2. Fredrikstad	4.42.8

Nordisk mesterskap**Dobbeltsfirer**

1. Danmark
2. Norge
<i>Cecilie Fossum, OKR</i>
<i>Helen Lycke, OKR</i>
<i>Anne Aas, OKR</i>
<i>Tone Pahle, OKR</i>
<i>cox: Marianne Pahle</i>
3. Sverige
4. Finland

1978

Juniormesterskap**Dobbeltsculler jun. A**

1. OKR	3.53.7
<i>Berit Raadim</i>	
<i>Karin Elgethun</i>	
2. Trondhjem	4.04.5
3. Sarpsborg	4.06.5
4. Fredrikstad	4.07.0
5. Bærum	4.07.5
6. OKR	4.18.0

Plastsculler jun. B

1. OKR	3.51.7
<i>Benedicte Fossum</i>	
2. Alvøen Roklubb	3.55.3
3. Alvøen Roklubb	4.03.4

Nordisk juniormesterskap**Dobbeltsculler junior**

1. Danmark
2. Norge
<i>Berit Raadim, OKR</i>
<i>Karin Elgethun, OKR</i>

Norgesmesterskap/Seniormesterskap**Dobbeltsfirer, elite**

1. OKR	3.33.0
<i>Helen Lycke,</i>	
<i>Anne Aas</i>	
<i>Cecilie Fossum</i>	
<i>Karin Elgethun</i>	
<i>cox,</i>	
2. Trondhjem	3.38.4
3. Drammen	3.47.0

Dobbeltsculler, senior

1. OKR (<i>Cecilie Fossum</i>)	4.39.0
2. OKR (<i>Helen Lycke</i>)	4.40.5

Ingrid Schulstad, Aimée Holth-Hansen, Greta Kaknes, Bodil Vargdal (1957)

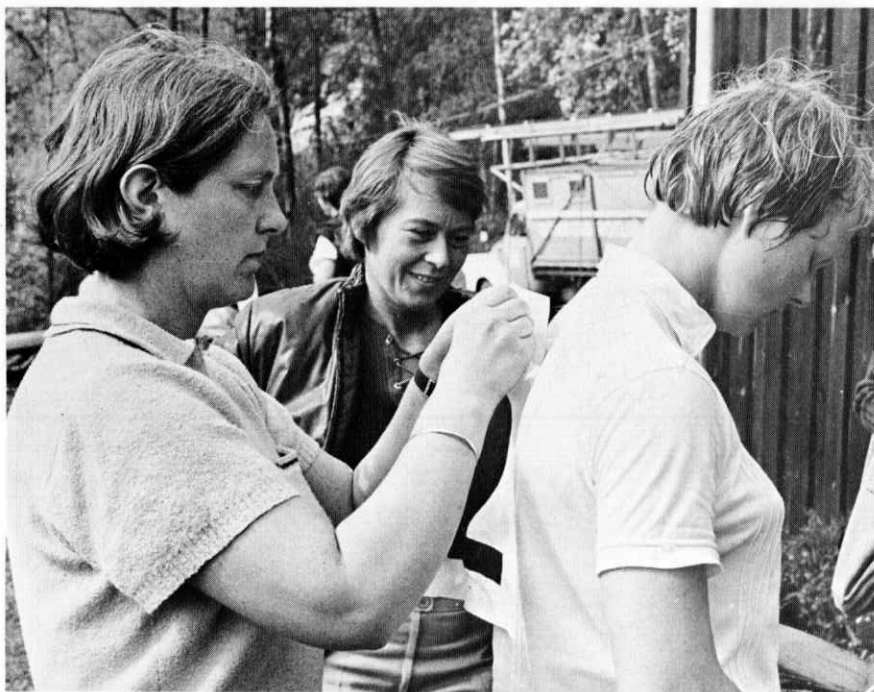
Koseprat på brygga.

Entring av en båt uten brygge!

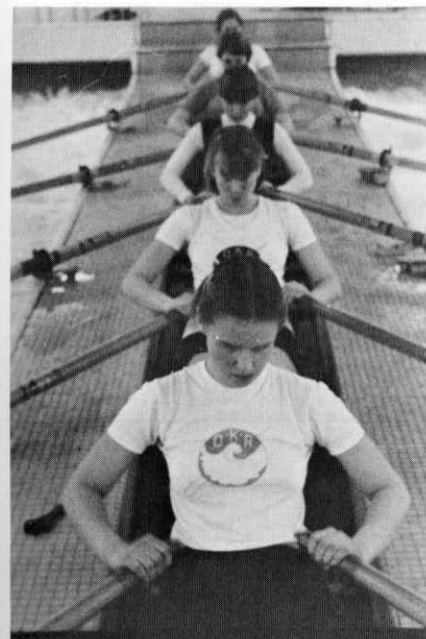
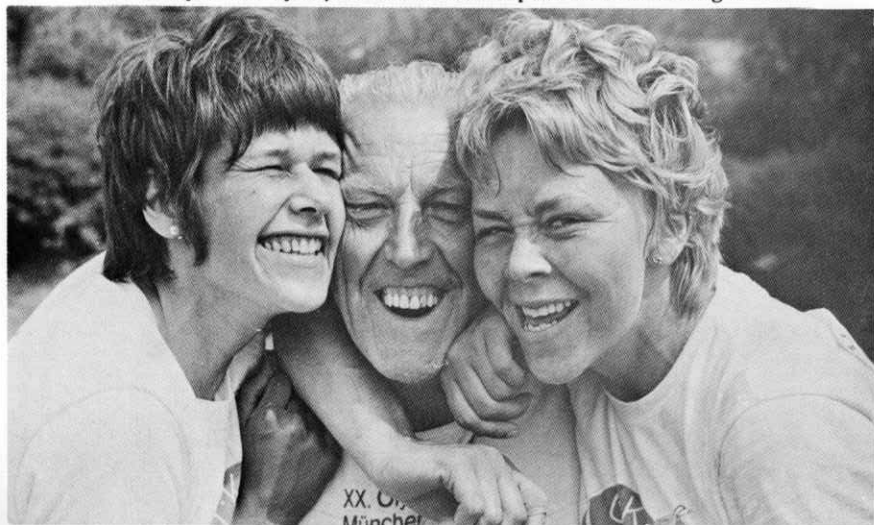
En del av livet på regattabanen.

Rosjefen i arbeid!

Trener'n får en velfortjent klem etter 2. plassen i Ratzeburg 1973.

Robassenget, Idrettshøyskolen.

Søstrene Fossum

Smilende jenter med sin trener Tine.

Fra dagens raceroere

Antallet raceroere i klubben er fordoblet de siste årene. Den treningsmengden som nedlegges av dagens 20 racejenter er langt høyere enn tidligere.

Sporten vår er tidkrevende, noe vi merker svært godt når vi alle har en jobb eller skole ved siden av. Etter treningsøktene har vi liten tid til å sitte ned og slappe av selv om det kan være fristende mange ganger. Men, på den annen side er det ikke fritt for at vi blir litt lei av hverandre av og til når vi treffes så mye og samtidig har et lite konkurranseforhold oss i mellom. Da kan det være godt å komme vekk etter dagens trening.

Heldigvis er det ikke bare alvor til alle tider. Det følger med en del moro, det være seg på roerfester, turer eller regattabanen. I forbindelse med junior-norgesmesterskapet i 1976 i Sarpsborg var stemningen på topp da vi vant det fine KPS-kjøleskapet, som nå står i klubben. Gleden over å ha vunnet med flest seire av samtlige klubber var stor.

Nytt treningssted

I 1972 begynte problemene med treningsforholdene i Bestumkilen. Når vi ser litt fremover er det ikke bare lyse utsikter vi har i møte, om vi fortsatt skal trene for å ro race. Den voldsomme økning av lystbåter vil tvinge oss til å se etter et annet treningssted enn Bestumkilen. Da er det realistisk å vurdere Årungen som et egnet sted. Det er trist at vi må søke oss vekk fra klubben for det er koselig å ha et sted hvor vi føler oss hjemme og trives.

Etter at det ble avmerket en 500 m lang bane i Bestumkilen er vi bedre skjermet fra lystbåtene. Men, når vi skal ro 1000 m og helst trene lange strekninger på flere km sier det seg selv at 500 m bane ikke er tilfredsstillende. Roingen fra klubben vil bare bli aktuelt tidlig på våren og ut over høsten når resten av båtfolket holder seg på land.

Trenerproblemet

Noe vi alle er svært opptatt av, og som står øverst på vår ønskeliste er en trener. Ideelt ville det være å ha to slik at arbeidet kunne fordeles. Det er etterhvert flere som har A, B eller C kurs i roing, samt andre kurs som er nyttige for roinstruksjon. Men likevel var situasjonen i 1978 at flere av oss rodde lange perioder uten noen til å rette på oss. De færreste kan få noen brukbar fremgang uten en trener til å terpe på roteknikken og få vekk feilene vi lett legger oss til. Som raceroere er vi gjerne egenrådige og sta til tider, men det må vi kunne legge til side slik at en eventuell trener møter en gjeng samarbeidsvillige jenter.

Båtmangel

Vi er flere og trener mer enn noensinne, dette fordrer umiddelbart flere båter og en bedre økonomi. En del av båtene er ikke lenger like godt egnet til konkurranse. Det gjelder først og fremst dobbeltfireren "Spurt". Blant de mange ønsker vi har for fremtiden er også et ønske om et egnet transportmiddel for båtene. I 1978 var vi svært heldige og fikk god hjelp av andre klubber, særlig Christiania.

Helen Lycke

Dette går ikke på lenger sikt, og slett ikke om vi skal øke båtparken og antallet raceroere. Da må pengene og transportmidlet skaffes til veie. Med alle disse pengekrevene ønskene ville det være svært nyttig å få til et effektivt økonomiutvalg, slik vi vet de har fått det til i Bærum Roklubb.

Andre medlemmer i klubben vil kanskje hevde at vi bare krever og aldri blir fornøyde. Imidlertid må vi få fortelle at stemningen i klubben etterhvert blir overspent når mange jenter med få båter skal på vannet opptil to ganger daglig i den mest intense perioden av sesongen. Ikke skjelden skrur vi på båtene i flere timer for å få alt til å passe den enkelte. Det sier seg selv at det ikke er lett for to som må dele båt og skal ha tingene på hver sin måte. Jeg har lyst til å skyte inn at racejentene er flinke til å stille materiellet, og det håper jeg vi fortsatt vil være.

Det er lett på regattabanen å se svært ulik behandling av dyrt båtmateriell. Til tider kan det bli litt mye å reparere, som da vår kjære åtter "Tante Søder" hadde 30 skjører som skulle lappes. Men vi får trøste oss med at kanskje lærer vi litt av det, og uansett får vi skravlet sammen over arbeidet. Men, båtmangel er vår store hodepine og det går ut over humøret og stemningen blant oss som ror race, og vil i neste omgang føre til en begrensning av antallet raceroere. Det nytter ikke å ta inn stadig flere roere og overse at det trengs tilstrekkelig båtmateriale og trenerhjelp.

Økonomien

Det ene problemet trekker det neste med seg, og de fleste ser ut til å ha sin rot i de økonomiske forholdene. Styret har vært inne på å stenge klubben vinterstid. Kunne vi ikke heller skaffe noen inntekter av fester e.l. på denne årstiden?

Treningsmessig kunne vi tenke oss å få vekter i klubben. Det blir trolig vanskeligere å få adgang til Norges Idrettshøyskole enn det har vært hittil, og med vekter i klubben vil det problemet løse seg. Nok en gang blir det et økonomisk spørsmål, men tar vi tiden til hjelp vil det kanskje bli mulig. Dessuten har det vært mosjonister som gjerne skulle trene på NIH, — de ville sikkert finne det brukbart å trene i klubben om forholdene ble lagt til rette for vintertrening.

Klubbens første juniordobbeltfirer: Berit Raadim, Karin Elgethun, Benedicte Fossum, Fabienne Alsing.

Seier på Årungen for junior dobbeltfireren 1976.

Raceroere og mosjonister

Det er synd om vi ikke skulle kunne bruke klubben hele året. I overgangen fra roing til vintertrening er det fint å ha OKR som utgangspunkt for løpetrening på Bygdøy, noe vi har inntrykk av at mosjonistene også ville være interessert i.

Eller, hvorfor ikke spenne opp et nett til volleyball, eller noe arrangement for kurvball så vi kunne få inn litt variasjon i treningen og litt gøy?

Vi tror på denne måten vi kunne skape en bedre kontakt med mosjonister, for her har alle en mulighet til lek og samvær. Det er trist å innrømme at kontakten mellom raceroerne og mosjonistene ikke har vært like god, men dette er det helt sikkert mulig å få bedret ved innsats fra begge parter. Vi kan ikke risikere at klubben blir fullstendig delt i to grupper. Det er følelsen av fellesskap som skaper et hyggelig miljø.

Det er høsten -78 kommet i stand klubbaftrer med Christiania og NSR. Dette er positivt, både for å bli bedre kjent med andre roere og for å bygge opp et enda bedre miljø klubbene i mellom. Det er ikke nok med et lukket miljø innen klubbens fire vegger. Vi trenger kontakten med andre klubber.

Jeg vil på vegne av alle raceroerne avslutte med en takk til Liv Torild Nylund og Marianne Pahle for deres innsats, de har vært til stor hjelp. Vi håper dere ikke svikter oss med det aller første.

Jeg håper jubileumssesongen skal sveise klubbens jenter enda bedre sammen og at racejentene skal hevde seg like godt, helst enda bedre på regattabanen de kommende sesonger.

På vegne av raceroerne

Helen Lycke

Klubbmiljøet

For en som har vært medlem av OKR i en 17–18 år og funnet seg vel til rette, er det vanskelig å avgjøre om det er såkalt "godt" eller "dårlig" miljø i klubben. Det har imidlertid skjedd en utvikling eller en del forandringer i miljøet i løpet av de siste 10–15 årene og jeg vil fremføre noen betraktninger rundt dette.

De unge er blitt yngre i OKR. For en del år siden vedtok Norges Roforbund at det skulle kunne konkurreres i roing for aldersgrupper helt ned til 14 år. Dette medførte at vi måtte sette ned aldersgrensen for medlemskap. Tidligere hadde denne ligget på 16 år. I en rekke år var det riktignok mulig for yngre å bli medlem, men dette ble vurdert i hvert enkelt tilfelle. Søkeren måtte være stor og kraftig for alderen slik at hun kunne gjøre fullgod innsats med ut og innbæring av en blytung innrigger.

Vi hadde altså en og annen småjente som medlem, men hun ble helt integrert i medlemsmassen. Nå har en stor gruppe jenter i alder fra 12 år og oppover funnet veien til klubben – en virkelig "knallsøt" gruppe "godjenter." Det er bare et problem – de er tenåringer! Dette medfører et støynivå som føles litt uvant for mer sedate aldersgrupper – litt mere fnis og rabalder i trappen enn tidligere. Det er på alle måter positivt at roing appellerer til de helt unge. Det jeg vil påpeke er bare at de forskjellige alderstrinn synes å gruppere seg sterkere enn før.

For utenforstående utgjør småjentene en ensartet gruppe og dette har fått andre, kanskje ubevisst, til å danne mer sluttete grupper som motvekt. Også når det gjelder forholdet mellom raceroere og mosjonister er det skjedd en del forandringer og skillet mellom de to gruppene synes å være blitt skarpere enn det var tidligere.

Dette lar seg forklare på mange måter. I vår travle tid er alle medlemmene blitt mer aktive, men ikke alle innenfor roingen.

▲
*De unge blir yngre.
Fabienne, Berit, Karin,
Marianne og "Didi".*

Den må tidlig krøkes. . . .

Raceroerne bruker mer tid på roing enn noen gang, mens mosjonistene kanskje tilbringer mindre tid i klubben enn tidligere. De er aktive på mange felt og skal ofte rekke minst to arrangementer på samme kveld, derfor piler de avsted så fort roturen er avsluttet. Dette setter sitt preg på klubblivet. Det blir mindre kaffedrikking nå enn tidligere. Når det gjelder hensynet til medlemmenes fordøyelse må dette sies å være positivt, men for kontakten medlemmene imellom har det opplagt negative følger.

Andre faktorer gjør også at raceroere og mosjonister har mindre felles enn tidligere. Viggo Winther klarte å lage et program for innendørs trening som fungerte for både raceroere og mosjonister. En gang i uken hele vinteren på Lakkegata skole var begge grupper samlet til felles trening. Dette var helt avhengig av Viggos personlighet og hans "freske" instruksjon. Da han døde ble det nokså fort slutt på treningen på Lakkegata, samtidig var treningen for raceroerne blitt mer målrettet og strengt programmert med idrettshøyskolen som utgangspunkt. Dermed var en fellesaktivitet falt bort.

Husets installasjoner av ovner og vintervann må betraktes som positivt for miljøet som helhet. Treningsmessig byr det på store fordeler for raceroerne. De kan starte før med klargjøring av båtmateriellet og begynne treningen på vannet før mosjonistene i det hele tatt har begynt å tenke på dugnad. På denne måten er fellesdugnaden før sesongstart delvis falt bort. Miljømessig virker det uheldig at noen har startet rosesongen mens andre bare er kommet til båtpussen og ikke får lov til å ro.

Ved at kontakten mellom raceroerne og mosjonistene er blitt mindre er et kjent fenomen "bomlere" blitt en saga blott. Bomlerne var den skare av tilhengere som fulgte med på regattabanen som heiagieng og festedeltagere.

Kontakten mellom de nye og alle de andre medlemmene har alltid vært et problem. Om det skal gå godt er avhengig av begge parter, men første betingelse er i hvertfall at de nye er tilstede. Hun må delta, ikke bare i roingen, men i alle aktiviteter og dugnad. Det kan være en hard prosess, men dersom den nye innser at medlemskap betyr en rekke tilbud og forpliktelser i tillegg til selve roingen, går det stort sett bra. Og hun føler seg hjemme etter den første sesongen.

Det at grupperingen innen klubben er blitt klarere er tydeligvis noe vi

"Bomlerne" forsvinner mer og mer fra regattabanen!

En del av vårt sommerlige klubbiv.

bare må godta – og kanskje er det ikke så negativt. Man føler seg nok mest vel sammen med sine like og det skaper en trygg platform for tilværelsen i klubben å kjenne noen riktig godt. Vi må imidlertid passe oss for å skape skiller og bygge opp "fiendtlige" fronter mot andre grupper. Fortsatt god sameksistens er avhengig av at alle er klar over dette og tar det alvorlig.

Kontakten med andre klubber skjer for det meste gjennom race-roerne og medlemmer som har tillitsverv i klubben eller krets og forbund. Kontakten har vært økende. Det var en tid da det var vanskelig å få mange nok gutter til å være med på festene. I dag er situasjonen en helt annen. Vi har et svare strev med å begrense deltagertallet både på krabbefesten og på alle andre fester. Dette er bare et godt tegn på økende kontakt.

Selv om en del fellesaktiviteter er falt bort er det fortsatt nok av samlende arrangementer. Styret har litt av en jobb med å stelle i stand til fester og samlinger som er blitt tradisjon og dermed et krav. Se f.eks. på denne listen over tradisjonelle arrangementer som gjentar seg hvert år. Året begynner med 1) roerlangrennet i februar, hvor

Krabbefest – og dagen derpå!

styret må skaffe deltagere. Dette har merkelig nok alltid vist seg å være vanskelig i vår klubb. 2) Vårmetet i mars – forskjellige arrangementer har vært prøvd. Tidligere gikk det en del på blomsterdekorasjon, mannekengoppvisning og kosmetikkdemonstrasjoner. I kvinnebevegelsens fotspor ble dette etterhvert litt pinlig og vi fikk mer uformell underholdning av medlemmene selv, som kåseri om langturer og omvisninger på Sjøfartsmuseet. 3) Vårdugnad i april. 4) Åpningen av sesongen i begynnelsen av mai. 5) Sesongstart med igangsetting av mosjonisttoing, husukelister m.m. 6) Klubbens fødselsdag med kaffe og kakefest. I juli er det gjerne litt stillere, men så braker det løs i august med 7) småsildfest, der kong Neptun i fakkelskinn kårer årets småsild til fetsild. 8) Klubbkapproingen. 9) "Pæsen" – vårt langturrace i innrigger fra Bærum Roklubb til OKR – i september. 10) Høstdugnad. 11) Krabbefest i oktober. 12) Generalforsamling i november.

Dette er et minimum av hva styret i OKR må arrangere. Det skal noe til å ha overskudd til mere enn dette. Det har de imidlertid som oftest. Det har gjentatte ganger vært gjort forsøk med skisøndager. Resultatet har stort sett vært at styret har fått en fin tur. Det har f.eks. vært arrangert klubbafturner en gang i uken med samling rundt den uungærlige kaffen. På vårparten har vi flere ganger hatt klubbace Killingen rundt, gjerne i mixed med kajakkfolk fra nabohuset på to plasser i båten.

Også medlemmer av klubben utenom styret har selv tatt initiativet til å arrangere f.eks. husmorroing på formiddagen. Juniorene har flere ganger holdt inntektsbringende fester, hvorav "Isbryterparty" på våren ser ut til å bli en tradisjon. Noen firerlag har slått til med grillfester om sommeren og ellers ost-og-rødvinskvelter. Felles teaterkvelter har vært forsøkt gjennom vintersesongen.

Det er umulig å nevne alt her, men en type arrangementer fortjener spesiell omtale. Det er de store arbeidskrevende oppgavene som klubben med jevne mellomrom påtar seg for å skaffe penger til f.eks. innkjøp av nye båter. En tid var det loftsrydning det gikk i – en ordentlig sjau med mange tunge gjenstander som skulle lempes opp på lastebil. Ofte varte det langt på natt før vi var ferdige. Senere benyttet vi Holmenkoll dagen og solgte pølser, buljong og mineralvann. Det ble 12 timers arbeidsdag, men med mange artige innslag, som da

Mary skjønhauget i fortvilelse over at alt var solgt prøvde å selge pølsevann. I tre år har Bernt Fossum skaffet oss jobb på Bygg-reis-deg-utstillingen på Sjølyst hvor vi har delt ut messeavis, men det aller mest lønnsomme hittil var loppemarkedet 1978.

Det kan være vanskelig å få medlemmene til å komme på dugnad vår og høst, men ved slike kjempeløft som dette møter de fleste som blir spurt om å gjøre en innsats – og så viser det seg at egentlig er det gøy å jobbe. Den gode følelsen av at det virkelig blir resultater av innsatsen skaper et fellesskap som ikke noen av de mer festlige arrangementene makter. Jobbingen på denne måten er samlende og miljøskapende og får dermed betydning langt utover det å skaffe penger.

Man kan ikke uten videre si om miljøet i klubben er "godt" eller "dårlig", men for meg er det godt nok. Ved et tilbakeblikk på arrangementer av forskjellig art som har funnet sted i klubben i løpet av de siste 10 årene må alle i hvertfall kunne være enige om at det skjer noe i OKR. Det er ikke dårlig bare det!

Lisen Bull

Pengene i kassen klinger. Pølsealg i Holmenkollen og loppemarked i klubben.

Kari Bjorvatten, Ester Hjertø, Vera Pay og Karin Sundt på Kjeholmen.

Blomstertur til Ousøya. Fra venstre: Berit Carlsen, Gunn Giertsen, Gerd Børrud og Ingrid Hansen

«Mumielaget»

Det er sol – det er sommer – det er søndag!!! ”Mumielaget” er på søndagstur. ”Sjømøblene” farer forbi og lager store bølger, mens passasjerene ser mildt overbærende ned på oss og tenker: ”At de gidder.”

De skulle bare vite at vi misunner dem ikke. De vet jo ikke hvilken tilfredsstillelse det er for oss å komme frem for egen maskin. Jevnt og taktfast glir båten – mens praten går. Vi har så god tid!

Målet er som regel å ro Vestfjorden – Vendelsund og rundt til ytter-siden av Langåra. Der er en fin havn og godt badevann.

Tilbake i klubben har vi nok både tresmak i enden, vabler i hendene og solbrendte rygger. Men det går over – og vi tenker bare tilbake på den deilige dagen vi har hatt med god mosjon og masser av frisk, ren luft. Kan ikke begripe at det ikke er flere som vil på søndagstur.

Så har vi ettermiddagsturene to ganger i uken langs Bygdøy og (hvis vær og vind tillater det) over fjorden rundt Nakkholmen eller Lindøya. Om vi er aldri så slitne og matleie ved kontortidens slutt, er det som om all stress forsvinner etter noen åretak, og livet blir lettere å leve.

Ingen av oss har vært bitt av ”race-basillen”, men distansemerkene har vekket vår konkurranselyst. Det går sport i å kunne føre opp mil etter mil etter mil etter mil på kortene og bli belønnet med et nytt merke til treningsoverallen når sesongen er over.

Dette er *litt* av hva mosjonsroingen gir oss av gleder og hygge. Og – jeg hadde nær sagt – det beste av alt – den tar også. 5 cm av livlinjen, med andre ord, ”bilringen” er nesten borte.

Vera Pay

Våre kvinnelige roere

drar
til
Berlin
i som-
mer.

Endel av våre kvinnelige roere. Stående bak: Elvina Vold og Mossa Krage. Sittende fra venstre: Ada Nilsson, Ellen Hefstye (med mascotten «Chir») samt Alfild Pedersen.

I de kvinnelige roeres båthus ute på Skøyen treffer vi klubbens populære sekretær, frk. Ellen Hefstye, og benytter anledningen til å spørre om klubbens planer.

— Vi har to lag, forteller sekretæren, som siden klubbens åpning tidlig i mai har ligget i ivrig trening for Horten og Kjøbenhavn. Vi stiller i år ganske høyt. Våre roere skal for første gang konkurrere i outrigger. Norske Studenters Roklub har hjulpet oss ved utlån av en av sine båter.

— Er det samme regler for konkurranserøningen i år?

— Nei, der er det store forandringer. Vi har tidligere rodd med en maksimumstakt. Da denne form ikke har væ-

ret populær og nu har vist sig vanskelig å overholde, er takten i år blitt helt frigitt. Vi konkurrerer nu på like fot med de mannlige utøvere.

Det er foretatt store forandringer på klubbens tomt. Det er tydelig at damene ikke bare ror, men også har interesse av å ha det pent og koselig. Stedet minner om en privat have med trær, blomster og gressplener. Alt arbeid er utført av medlemmene.

— Ellers noget nytt?

— 5 av våre damer har planlagt en 8 dages rotur rundt Berlin. Vi har korrespondert med de tyske ro-damer som har vist sig meget elskverdige. De har allerede utarbeidet og tilrettelagt det hele for oss, slutter sekretæren.

Øverst til venstre: Kapprøningen gjennom Berlin. Som bekjent var et lag fra den norske kvinnelige roklubb med i konkurransen — på bildet ser man de forskjellige lag samlet ro gjennom Berlin — man tar det med ro og tenker for øieblikket ikke på kapprøning.

Oslo Illustrert 21/9 - 1935.

Distansemerket i roing

innført av Tur- og mosjonsutvalget i 1974.

1974

Gull: Vera Pay, Turid M. Jacobsen
Sølv: Ingrid Hansen, Kari Løkke
Bronse: Kari Bjorvatten, Kari Rosenstrøm, Kjersti Larsen, Ina Friele

1975

Gull: Vera Pay, Ingse Næss, Kjersti Larsen, Turid M. Jacobsen, Ingrid Hansen
Sølv: Kari Rosenstrøm, Kari Bjorvatten, Vivi Christensen
Bronse: Marit Holtermann, Tone Vegler, Else Kleppa, Kari Løkke, Ina Friele, Liv Torild Nylund, Astri Aa. Ziesler, Lisen Bull

1976

Gull: Vera Pay
Sølv: Ingen
Bronse: Claude Lous, Mette R. Plyhn, Kari Bjorvatten, Liv Torild Nylund, Elina Sundt, Turid M. Jacobsen

1977

Gull: Ingen
Sølv: Elina Sundt
Bronse: Vera Pay, Kjersti Storm, Ingrid Hansen, Kari Bjorvatten

1978

Gull: Vera Pay, Ilona Løvseth
Sølv: Ingrid Hansen, Elina Sundt
Bronse: Kari Bjorvatten, Anne Paus, Tine Wang, Kari Rosenstrøm, Anne Sødahl, Dyveke Schjøtt, Aashild Ødegaard

▲ En søndag i Bestumkilen i 1940.

Velfortjent hvil etter en strevsom dag. Fra langturen i Berlin 1935.

Her er en beretning som er hentet fra Oslo Kvinnelige Roklubbs 2-års bok, som vel de færreste av dagens medlemmer har hørt om, langt mindre bladd i, og den handler om:

**Når kvinnelige roere er så uheldig å få
"båtskade" på fjorden.**

Været var upåklagelig og humøret likedan, da 5 unge energiske Evadøtre skulde ut og trosse bølgen den blå. (Er det ikke slik man skal begynne?) I almindelighet rodde vi rundt om på fjorden uten mål, men denne gang hadde vi et viktig hverv å utrette; Det var en av oss som hadde et brev til kaptein X på Hovedøia. Kapteinen som ventet oss, stod på bryggen da vi kom. Det var en brunstekt sprek kar, som hilste oss kjekt, militært, takket for brevet og inviterte oss galant iland på brus — —. Nu var gode råd dyre, alle hadde vi lyst, det stod simpelthen skrevet på fjesene våre, men det var jo forbudt å gå iland. Skulde vi gjøre det allikevel? Men sett at noen fikk rede på det, vi tenkte med gru på "femmer'n" vi alle fikk i mulkt. Da plutselig var det en av oss som opdaget at det var noe galt med båten et eller annet steds, jeg husker ikke hvor, tror næsten det var med roret. Selvfølgelig måtte det straks undersøkes, og på hvilken måte, jo ved å dra båten inn på grunnen. Vi tok av oss på benene, dro båten etter oss og vasset mot land. Kapteinen som var en riktig gentleman, tok også bentøiet av og vasset ut for å hjelpe til med båten. I mellemtiden var brusen alt bestilt, og da var vi for høflighetens skyld nødt til å trosse alle lover. Ærsch! det var "søren" til lover denne klubben kunde få istand også, men det hjalp ikke, jo mer vi tenkte på brus, jo tørstere blev vi. Plutselig skimtes noe hvitt mellom trærne, og sandelig stod ikke nr. 47 lys levende for oss, med høi kokkelue, rødt hår og fregner. Da han fikk se 5 nymfer i et meget luftig antrekk, og hans bukser og svarte hår på leggene som struttet ugenert til alle sider, var det bare et under at ikke det store brett med all den deilige tørstedrikk og tunge seidler hadde sagt farvel til denne verden. Kapteinen blunker nu skjelsmt til 47: "Dette blir mellom oss, du forteller det ikke til kona". "Neivel, hr. kaptein".

Efter å ha satt flasker og seidler forsiktig fra sig på bakken, slår plutselig 47 hælene sammen med et klask, med hånden til den høie hvite luen og med øinene lurt mysende på kapteinen, kommer det: "Det blir vel mye permisjon å få nå da, hr. kaptein." Hvad svaret var hørte ingen av oss, det druknet i vår latter.

Vel bebruset rodde vi så tilbake til Herbern igjen. Det er sant, skaden på båten måtte være en feiltagelse, vi fant den i hvertfall ikke.

Håper at styret husker denne lille setning fra skoledagene: "Ingen regel uten undtagelse". Er vi ikke alle skapt slik at "forbuden frukt smaker best", og dette var jo i dobbelt forstand, da der på et skilt på Hovedøia stod:

"Uvedkommende forbydes adgang".

Pillar Guri.

Langturroing

Som pionerer innen langturroingen tok Ellen Iversen, Alfild Weigner, Ada Nilsen, Elvina Voll og Mossa Krage klubbens første virkelige langtur gjennom Tyskland i 1935. Alt tyder på at denne form for ferie, i lånte båter, på ukjente "hav" har vært en fulltreffer, for allerede tre år etter — i 1938 — deltok åtte av våre roere i en internasjonal langtur på Main. I de nærmeste årene etter ble det en mengde overnattingsturer arrangert fra klubben vår.

Selv under krigen så vi en mulighet til langturroing. I 1941 dro en del av klubbens medlemmer på tur utover Oslofjorden med sammenrasket mat og lerke på lomma. Med både regn og sol på ferden ble turen både dramatisk og opplevelsrik, og deltagerne flere erfaringer rikere.

Av de mange turer og opplevelser som ble foretatt i disse årene er vel kanskje turen til stockholm i 1951 en av de flotteste. Etter rapporten i 10-års boken vår å dømme gikk ferden på vide elver, gjennom skogtrakter, ned gjennom en mengde sluser, og vekslende terreng og for det meste i deilig sommersonne, men som på mange andre steder sterk vind med tung sjø også. Det må ha vært en opplevelse av de sjeldne, som nok burde ildne flere av våre medlemmer til å ta årene fatt i feriene og dra på langtur.

Ikke så rent få langturer er blitt arrangert opp gjennom årene. Turer til Grimsøya, Risør/Brekkestø og langturløpet på Farrisvannet ved Larvik. Søndagsturer til Kjøholmen ble populære etter at Oslo Rokrets fikk hytte der. I 1977 arrangerte FISA langtur i Oslofjorden. Året etter var det en tur i Holland, hvor to fra OKR deltok, og et annet langturopplegg i Danmark.

Fra Stockholmsturen i 1951.

Fra fjorårets FISA-tur i Holland. Mr. Fuchs (74) og OKR's Ilona leser kart!

Fra den nyere tids langturroing forteller Kjersti Storm fra to turer hun og noen andre av våre medlemmer gjennomførte i 1975:

Propaganda for langturroing burde i og for seg være overflødig. Et blick på Norgeskartet skulle overbevise selv landkrabber om at vi er svært begunstiget både med hensyn til rofarvann, natur og muligheter for kombinasjonsturer, for eksempel roing og fjellvandring. Ikke desto mindre synes interessen for langturroing å være relativt liten blant norske roere.

Min beskrivelse av to langturer, en i Norge og en i Holland, er et innblikk i hva en langtur *kan* være, samtidig som jeg håper at flere av klubbens medlemmer kommer ut over tenke-, ville- og ønskestadiet til realiseringsstadiet.

Vestlandstur

Pinsen 1975 tilbrakte 4 av klubbens medlemmer (Vivi Christensen, Kari Rosenstrøm, Åse Terjesen og Kjersti Storm) og Erik Høltedahl på de vestlandske fjorder.

Vi startet fra Oslo fredag 16 mai, og var fremme i Åresund natt til lørdag. Allerede så tidlig begynte de kulinariske utskielser; Åse hadde medbrakt kylling, salat og hvitvin. Tidlig neste morgen kom en representant fra styret i Ålesund roklubb med reker og hvitvin (*slik* gjør de det *der*). Vi skulle ro langt den dagen, og fant derfor ut at frokosten burde bestå av noe fastere føde. Rekene og vinen fikk vi vente med.

I roklubben hadde vi fått låne en firer innrigger, noenlunde samme type som vår egen Viking. Bagasjen, forøvrig minimal, var godt emballert, og det kom vel med, for sjøsprøyt er nesten ikke til å unngå. Klubben lånte oss også et sjøkart med inntegnet rute. Vi hadde selv angitt hovedruten, mens detaljene ble inntegnet av lokal-kjente folk. Alt dette var selvfølgelig planlagt på forhånd – skikkelig planlegging er helt avgjørende for en vellykket tur.

Kjersti, "Vipsen", Åse og Kari på Vestlandsferd i mai.

Frokost-kos, Ålesund Roklubb.

Dagens etappe var Ålesund – Stranda, ca. 5 mil. Vi la ut i stille vær og solskinn, og opplevde Vestlandet fra sin absolutt beste side. Jeg skal ikke prøve å konkurrere med turistbrosjyrenes beskrivelser av denne landsdelen, men bare konstatere at vi i tillegg fikk nærkontakt både med sjø og vind; utpå ettermiddagen endog mer enn vi egentlig satte pris på.

Dagens rast med reker, hvitvin og diverse annet (det var tross alt 17. mai) tok vi i Skodje, innerst i Ellingsøyfjorden. Dette var like før vi skulle legge ut på Storfjorden, som vi var blitt fortalt kunne by på både det ene og det andre, noe som holdt stikk. Vi rodde i ganske sterk motvind, men fellessang og synet av Stranda som nærmet seg uendelig sakte men sikkert bidro til å styrke "kampmoralen". På kaia ble vi mottatt av en blådresskledd Calle Ringstad, en bekjent som var blitt alarmert om vårt inntog. Han kjørte oss til sin hytte ikke langt fra Stranda, og disket opp med en kjempemiddag. Alle unntatt verten sovnet ved bordet!

Neste dag var etappen Stranda – Hellesylt, med en tur innom Geirangerfjorden. Vi var forberedt på det verste, for Geirangerfjorden er beryktet for sine kastevinder. Disse stiftet vi heldigvis ikke bekjentskap med, tvert imot har jeg sjelden opplevd en slik dag som denne. Vi rodde så langt inn at vi fikk med oss de mest kjente fosser, og klatret opp til den kjente fjellgården Skageflå. Sjøtemperaturen var langt fra ideell, men ikke verre enn at vi tok en rask dukkert ved innløpet til Geirangerfjorden.

I Hellesylt overnattet vi hos noen slektninger av Åse, og 19. mai ble båten fraktet med lastebil gjennom Norangsdalen til Urke, innerst i Hjørundfjorden. Siste etappe var Urke – Ålesund. Desverre hadde vi altfor kort tid på denne strekningen; Hjørundfjorden alene er en flere dagers rotur verdt. Etter min mening kommer ikke Geirangerfjorden opp mot den ville og varierte naturen i Hjørundfjorden, for ikke å snakke om de fotturer en kunne begi seg ut på med utgangspunkt i denne praktfulle fjordarmen.

Hollandstur

Sommeren 1975 bega 5 av klubbens medlemmer (Vivi Christensen, Else Kleppa, Kari Løkke, Claude Storm og Kjersti Storm) seg til Holland for å ro på kanalene en ukes tid. Vivi var primus motor, og tok tidlig på året kontakt med en hollandsk venninne, som igjen sørget for lån av båter, opplegg for turen, "verving" av hollendere som skulle ro sammen med oss etc.

Vi kjørte i to biler til Göteborg, ferge til Travemünde, og deretter direkte til Amsterdam, hvor vi overnattet hos Vivis venninne Gerda, men *det* skjedde først etter at vi hadde gjort nattlige erfaringer på Amsterdams kanaler. For å bli kjent med de 6 hollenderne som skulle følge oss på turen; fem gutter og en pike, foreslo disse at vi skulle ro en aftentur. Roklubben lå litt utenfor byen, og vi måtte gjennom en sluse for å komme inn. Det gikk smertefritt, og utpå kvelden tente vi løkter og plasserte i bauen for å se og bli sett. Kanalene er svært smale, og går rett forbi bolighus, restauranter, butikker etc. Det var litt eiendommelig å kunne ro like intil et restaurantkjøkken med åpne vinduer og så å si berøre grytene med årene. Over kanalene går naturlig nok en masse broer, høye og lave, lange og korte, og det var coxens jobb å gjøre roerne oppmerksom på når de måtte trekke inn årene og legge seg på rygg for ikke å bli to åreblad og et hode kortere. Vi fikk stadig muntre tilrop fra folk som flanerte langs kanalene, og fant vi det for godt, svarte vi på norsk. Turen gikk i bedagelig tempo, og vi tenkte ikke på retur før klokken nærmet seg to. Vi kom til slusen som førte ut av byen, men den var stengt. Først *da* kom hollenderne på at slusene ble stengt klokken ett. Nå var det kun en utvei: å løfte båtene opp på kanalbredden, bære dem over en firefelts gate, gjennom en park og ned på kanalen igjen, men nå utenfor slusen. Det kom godt med at vi ikke var forvent med traller i OKR; spesielt over firefelts-gaten var det om å gjøre å sette opp farten – smutthul-lene mellom bilene var ikke store.

Med hensyn til ruteopplegget er det liten vits å gå i detaljer, da leseren må ha et såkalt "waterkaart" foran seg for å kunne følge med. Det hollandske turistforbund gir ut kart der selv den minste vannpytt er tatt med, pluss campingplasser, sluser, angivelse av kanaler som bare er tillatt for ikke-motorisert trafikk etc. Et slikt kart er til uvur-

derlig hjelp, men likevel er det nok hensiktsmessig og fremfor alt morsomt å ha hollendere med på turen. Kanalene er så mange at man ofte har følelsen av å befinne seg i en labyrint, og den kan det som kjent være vanskelig å komme ut av. Dessuten tar det litt tid før en kommer inn i (og helst også ut av) slusesystemet. Vi prøvde å unngå campingplasser, og ba heller om lov til å slå opp teltene på bonde-gårder langs kanalene. All mat stelte vi selv, bortsett fra noen kaffe-kopper, iskrem og en liten aperitif på små, koselige kafeer. En person hadde ansvaret for fellespungen, og sørget for at alle la penger på den når den var bunnskrapt. To personer fikk hver dag ansvar for innkjøp av proviant og matlaging. Maten var relativt rimelig, og vi nordboere tok rikelig for oss av produkter som falt ekstra heldig ut med hensyn til pris, som grønnsaker, ost, rødvin og lakris.

Det var tydelig at hollenderne var langt mer vant til turroing enn vi nordmenn – alt fungerte knirkefritt – og oppsto uvante problemer ble de alltid løst på beste måte uten om og men.

En tur i utlandet krever mer initiativ, planlegging, tid og penger enn roing i hjemlige farvann, men byr samtidig på mange og nye opp-levelser. Dessuten er det ikke snakk om enten–eller, men både–og, for har man først vært på en langtur, blir man som regel bitt av "lang-turbasillen".

Kjersti Storm

På kanalene i Holland.

Styreverv gjennom de siste 10 år

Formann	Viseformann	Sekretær
1969 Ester Hjertø	Elenor Whist	Turid Lundhaug
1970 Elenor W. Holter	Björg Haukeland (Gravdal)	Unni Elisabeth Jensen
1971 Elenor W. Holter	Björg Haukeland (Gravdal)	Bjør Fabricius Hansen
1972 Anne Marie Skjønhaug	Ragnhild Sidselrud	Grete Lundamo
1973 Anne Marie Skjønhaug	Berit Bråten	Gerd Børrud
1974 Anne Marie Skjønhaug	Kari Rosenstrøm	Gerd Børrud
1975 Kari Rosenstrøm	Lisen Bull	Ellen Hansen
1976 Lisen Bull	Liv Torill Nylund	Bente Granli
1977 Lisen Bull	Brit Schjetne	Berit Bakke
1978 Brit Schjetne	Christine Schjetlein	Elina Sundt
1979 Brit Schjetne	Ragnhild Wahlund	Berit Bakke

Hussjef	Kasserer	Instruksjonssjef
1969 Björg Klungsør Wilhelmi	Inger Kjærnsby	
1970 Björg Fabricius Hansen	Gerd Børrud	Lisen Bull
1972 Gun Giertsen	Gerd Børrud	Lisen Bull
1972 Gun Giertsen	Björg Gravdal	Vivi Christensen
1973 Brit Schjetne	Grete Lundblad	Vibeke B. Storm
1974 Brit Schjetne	Kjersti Larsen	Vivi Christensen*, Lisen Bull, Margrethe Kristiansen
1975 Grete Guldseth	Kjersti Larsen/ Claude Lous	Vivi Christensen
1976 Turid M. Jacobsen	Claude Lous	Karin Fevaag
1977 Turid M. Saxlund	Inger Løken	Bente Ruud
1978 Astrid Leknes	Inger Løken Takla	Illona Løvseth
1979 Karen Marie Gujord	Åshild Ødegaard	Illona Løvseth

*Vivi Christensen møtte som representant i styret.

Rosjef	Viserosjef	Materialsjef
1969 Aimée Dethloff	Aase Elgethun	Grethe Christiansen
1970 Aimée Dethloff	Grete Danielsen	Astrid Danielsen
1971 Aimée Dethloff	Grete Danielsen	Astrid Danielsen
1972 Aimée Dethloff	Wenche Jacobsen	Lisbeth Wesmann
1973 Vivi Christensen	Elisabeth Sørensen	Lisbeth Wesmann
1974 Åse Terjesen	Elisabeth Sørensen	Mette Rosenberg
1975 Åse Terjesen	Elisabeth Sørensen	Tone K. Jørgensen
1976 Åse Terjesen	Elisabeth Sørensen	Marit Holtermann
1977 Liv Torild Nylund	Tone Pahle	Lisbeth Wesmann
1978 Liv Torild Nylund	Marianne Pahle	Karen Marie Gujord
1979 Liv Torild Nylund	Marianne Pahle	Ellen Hansen

Visehussjef	Visematerialsjef
1969	Ellen M. Willoch
1970	Ellen M. Willoch
1971 Unni Ohme	Lisbeth Wesmann
1972 Unni Ohme	Astrid Finstad
1973 Sidsel Schwabe-Hansen	Mette Rosenberg

Materialsjefen i
1939, Vera Pay,
i full sving på
den gamle ro-
maskinen.

Båtene våre

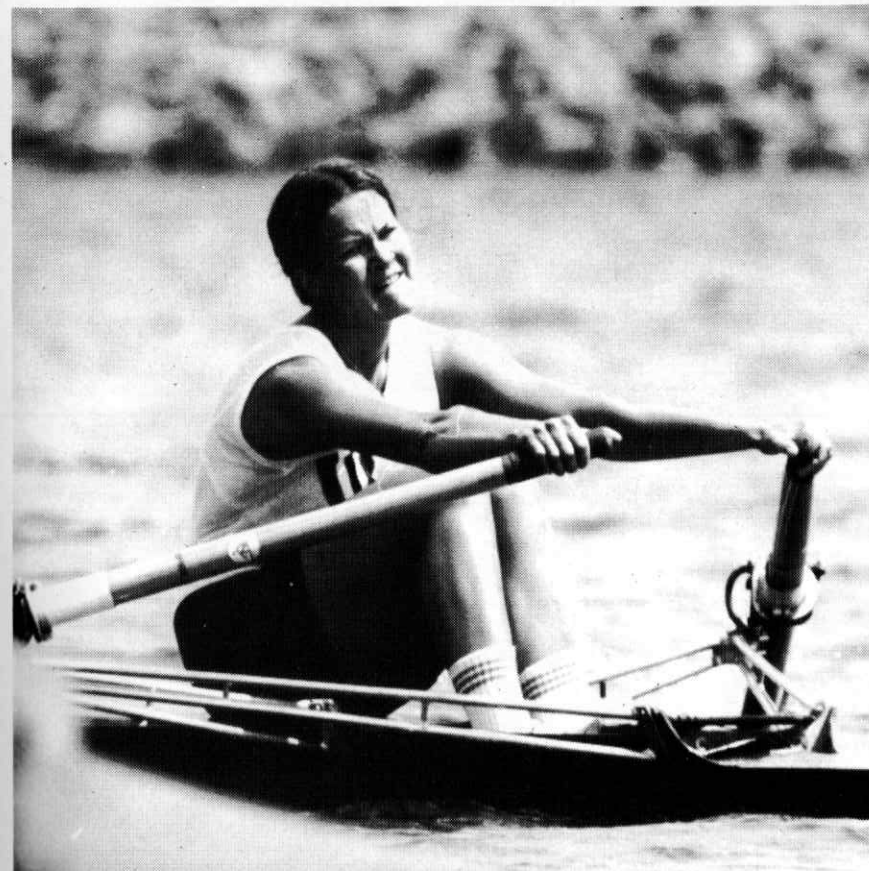
- Båt nr. 1 "Kronprinsesse Märtha" – innrigger. Innkjøpt 1930. Bygget ved E. Nordbjærge Baadverft, Kb.havn. Brent på St. Hans-bål i 1965. Baugen henger i peisestuen m/sølvplaten.
- Båt nr. 2 "Fia" – innkjøpt 1932. Bygget ved E. Nordbjærge Baadverft, Kb.havn. Solgt til Infanteriets Øvingsavd., Evjemoen 1957.
- Båt nr. 3 Innrigger. Innkjøpt 1932. Bygget ved Hvidsten båtbyggeri. Gitt til Grimebakken Arbeidsskole for åndssvake i 1957.
- Båt nr. 4 Toer innrigger. Innkjøpt 1932. Hvidsten Båtbyggeri. Gitt til "Rocluben 1915" i 1971.
- Båt nr. 5 Utrigger. Kjøpt av N.S.R. i 1936. Endte sine dager som blomsterkasse på "Sjølyst".
- Båt nr. 6 Utrigger. Kjøpt 1936. Båtbygger: Fr. Pirsch Bootswerft. Gitt til Moelv Roklubb i 1973.
- Båt nr. 7 "Viking" – innrigger. Båtbygger: Cantiere Foggi Agretti, Italia, Innkjøpt 1938.
- Båt nr. 8 Sculler – klinkbygget. Gave fra medlemmer 1946. Solgt.
- Båt nr. 9 Innrigger. Kjøpt 1946. B. Bringsværd Båtbyggeri. Gitt til Moelv Roklubb i 1973.
- Båt nr. 10 "Seniorita" – innrigger turboat. Innkjøpt 1950. Båtbygger: Victor Jensen Bådbyggeri, Danmark. Båten er reservert medlemmer over 35 år.
- Båt nr. 11 "Girly" – uttrigger, Båtbygger: Fr. Pirsch Bootswerft. Innkjøpt 1953.
- Båt nr. 12 "Åtter'n". Gave fra N.S.R. 1954. Endte sine dager på St. Hansbål 1965.
- Båt nr. 13 Sculler – klinkbygget. Gave fra NSR på gebursdagen 1954. Solgt.
- Båt nr. 14 "Liv" – innrigger. Innkjøpt 1961. Båtbygger: Victor Jensen, Danmark.
- Båt nr. 15 "Stella" – singlesculler (skiff). Innkjøpt 1961. Båtbygger: Fr. Pirsch Bootswerft.
- Båt nr. 16 "Oddbjørg" – innrigger turboat. Innkjøpt 1964. Båtbygger: Victor Jensen, Danmark.
- Båt nr. 17 "Spurt" – uttrigger. Innkjøpt 1964. Båtbygger: Henry Larsen, Køge. Dobbeltfirerriggere og årer innkjøpt i 1974.
- Båt nr. 18 "Tina" – plastsculler. Innkjøpt 1965 gjennom Norges Roforbund. Solgt 1978.

- Båt nr. 19 "Esther" – innrigger. Innkjøpt 1966. Karl Paulsens Bådbyggeri, Løgstør.
- Båt nr. 20 "Nymfen" – dobbeltsculler. Innkjøpt 1967. Båtbygger: Odense Outriggerværft, Danmark.
- Båt nr. 21 "Tertit" – plastjolle 10' følgebåt m/motor. Innkjøpt 1967.
- Båt nr. 22 "Najaden" – dobbeltsculler. Innkjøpt 1968. Båtbygger: Henry Larsen, Køge.
- Båt nr. 23 "Eva" – plastsculler. Innkjøpt 1969. Bærum Fiberplast A/S.
- Båt nr. 24 "Adam" – plastsculler. Innkjøpt 1969. Bærum Fiberplast A/S.
- Båt nr. 25 "Celina" – 3/4 uttrigger. Innkjøpt 1970. Båtbygger: Gustav Gehrmann jr., Tyskland.
- Båt nr. 26 "Neptun" – dobbeltsculler. Innkjøpt 1971. Båtbygger: Henry Larsen, Køge.
- Båt nr. 27 "Venus" – sculler (skiff). Innkjøpt 1973. Båtbygger: Bootswerft Empacher, Tyskland.
- Båt nr. 28 "Lucas" – juniorsculler (skiff). Kjøpt brukt av F. Lüchen, NSR 1973.
- Båt nr. 29 "Balder" – turboat (glassfiber). Innkjøpt 1974. Norsk Flyindustri. Solgt 1977.
- Båt nr. 30 "Nike" – plastsculler (junior). Innkjøpt 1974. Båtbygger: Arne Hasle, Norge.
- Båt nr. 31 "Killingen" – trimmer (plastsculler m/passasjer). Innkjøpt 1974. Båtbygger: Arne Hasle, Norge.
- Båt nr. 32 "Viggo" – dobbeltsculler. Innkjøpt 1975. Båtbygger: Bootswerft Empacher, Tyskland.
- Båt nr. 33 "Aimée" – dobbeltfirer (glassfiber). Gave m/klausul. Anonym giver. 1975. Båtbygger: Bootswerft Empacher, Tyskland.
- Båt nr. 34 "Tante Søder" – åtter. Gave fra NSR 1976.
- Båt nr. 35 "Sjølyst" – sculler (skiff). Innkjøpt 1977. Båtbygger: Bootswerft Empacher, Tyskland.
- Båt nr. 36 "Vera Pay" – trimmer (plastsculler m/passasjer). Innkjøpt i 1979. Båtbygger: Arne Hasle, Norge.

OKR-jenter!
Støtt våre annonsører
- de støtter oss!

TEXBURGER THE PURE BEEF BURGER.

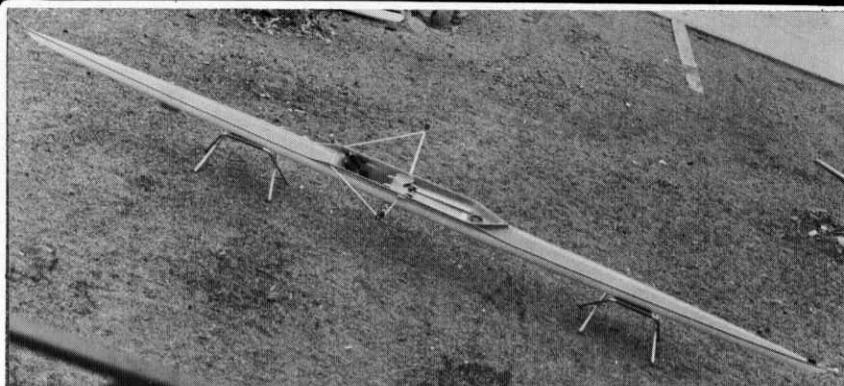
**Studer ditt lag,- deg selv
og dine prestasjoner
ved hjelp av video...**

-over 3/4 av U.S.A. bruker

SONY

-slik virkelig god video skal være

ASEC AS Wdm. Thranes gt. 86 B - Oslo 1 - Tlf.: (02) 35 60 15

Vi er eneste produsent i Norden av kapproingsbåter i plast, og vårt program pr. idag er:

Junior Sculler	pris kr. 4000,00
Senior Sculler	» kr. 4250,00
Dobbel Sculler	» kr. 9300,00
Single Trimmer	» kr. 4250,00
Dobbel Trimmer	» kr. 8500,00★

★ Dette er en introduksjonspris, som vil bli vesentlig høyere til høsten. Den blir klar til sesongåpning.

Dessuten lager vi kanoer og kajakker

Amigo 520 Tur- og Familiekano	kr 2100,00
Amigo 480 Sport	kr 2000,00
Amigo Tur kajak	kr 2350,00

ARNE HASLE
★ ASKIM

Bli go'venner med DnC

Det er ikke så dumt å stå på god fot med en stor og velutbygget bank som DnC.

En vakker dag trenger du kanskje et lån, eller et råd i forbindelse med økonomi eller. . .

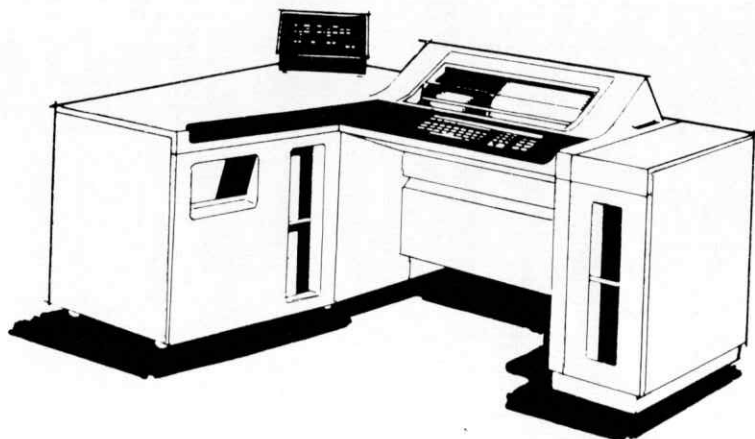
Praktisk talt hva som helst som har med penger å gjøre.

Kom innom og snakk med oss om din privatøkonomi en dag.

Vi har mange tjenester som kan hjelpe deg.

DnC
-det holder

*Wherever There's
Business There's*

Burroughs

**Dagbladet
alltid foran**

Gullsmed Gunnar Fjeld

Drammenvn. 20 - Oslo 2 - Tlf. 44 77 17

Vinderen Bok- og Papirhandel

ALT I BØKER

Vinderen

Telefon. 14 39 13

*fra dør til dør
i Asker og Bærum*

Hold «Budstikken» De også. Den forteller Dem alt av smått og stort De må vite for å trives i våre bygder — og koster bare kr. 62,— pr. kvartal.

**ASKER
BÆRUMS BUDSTIKKE**
SANDVIKA

**HENRY LARSENS
OUTRIGGER-VÆRFT**

KVALITETSBÅTER

Tøxensvej 16, Køge 65 21 42.

Norges beste roere bruker

Roantrekk • Treningsdress

Superundertøy • Skidress

fra

JOH. MIKKELSEN
TRIKOTASJEFABRIKK

Trenger du en RØRLEGGER?

Gjør som ROKLUBBEN

BRUK RØRLEGGERMESTER C. T. CHRISTOPHERSEN.

NYANLEGG og REPARASJONER

VARME og SANITÆR

C. T. CHRISTOPHERSEN

AUT. RØRLEGGERMESTER

TELEFONER :

KONTORET : 20 36 05

VAKT TELEFON : 67 06 15

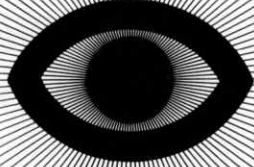
PRIVAT : 26 70 49

OSLO 1,
PILESTREDET 31

BANKKONTO : 8002.0505005
ANDRESENS BANK A/S
POSTGIROKONTO : 5.18.18.70

SØDERSTRØM Reklame & Design

MARTIN STRANDLIS V. 10
TELEFON (02) 16 19 90
POSTBOKS 72
KALDBAKKEN
OSLO 9
NORWAY

Nytt sparetilbud for folk som ikke
vil bestemme seg nå:

Lån eller **bonus**

Kreditkassen har kombinert lånerett
og høy rente i én ordning.
Etter 5 års sparing kan du velge
om du vil låne (inntil 5 x sparebeløpet)
eller få 1½ % ekstra bonus på toppen
av rentene.
Brosjyre med utfyllende opplysninger
fås i banken.

KREDITKASSEN
- først ute igjen

KREDITKASSEN
filial Blindern

1969

10 år

1979

Garderobesenteret i Helgesensgate 32**Acme, den komplette garderobe**

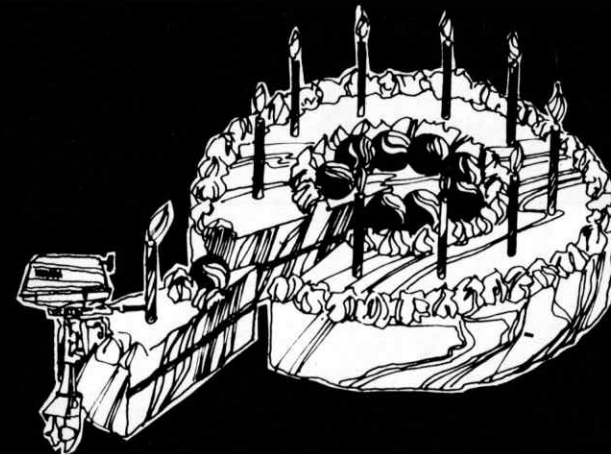
Acme garderoben med skyvedører i panel, speil eller plater for tapet eller maling. Garderoben kan tilpasses alle rom – sidevanger, topp-plater og hyller leveres etter behov. Fleksible garderobestativer med kurver i stort utvalg. Montering tilbys ved våre montører. Be om vår nye katalog med priser.

Sjalusi foldedører leveres ferdig hengslet i forskjellige størrelser. Gunstige priser som er inklusive alle beslag. Dørene leveres i ramme (lys tresort) og mahogni.

Tre-Miljø A/S

Helgesensgate 32, Oslo 5 – Tlf. 22 20 40.

Åpent: 9.00–17.00 (9.00–13.00). Torsdager åpent til kl. 19.00.

Garderobesenteret i Helgesensgate 32**Vi gratulerer oss selv med 10. salgssesong**

(slett ingen dårlig alder i denne bransjen).

Siden starten har vi solgt 4 500 bater og 3 500 pa-hengere.

Vi takker vare kunder for denne tillit.

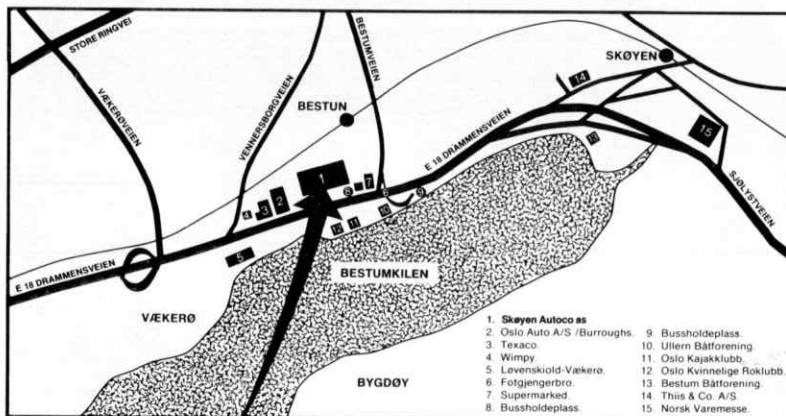
Velkommen også i kommende sesonger til Oslo-områdets største bathall.

FJELLSETER BRUK A/S**...for råd, salg, verksted, marina...**

SUNDBY - 1540 VESTBY

Tlf. 02-95 10 65

Vi gratulerer vår nabo!

**Nytt, personlig
FORD-SENTER
med effektiv service**

VELKOMMEN!

Skøyen Autoco as

Drammensvn. 207, Oslo 2, tlf. 55 72 80

G-Sport kjeden består av 225 uavhengige sportsforhandlere som distribuerer kvalitetsprodukter levert fra Gresvig A/S - Nordens største grossist i sport og fritid.

GRESVIG

**Vi er alle
fritidर्स!**

VI HAR FUGEMASSER OG TETNINGSMIDLER TIL ETHVERT FORMÅL

I tillegg har vi:

Betongimpregneringer — YCO BB og YCO EPOKSY V

Rusthindrende maling — GALVAFROID

Waterstops — for å hindre vanngjennomgang i betongkonstruksjoner

Typar fiberduk — erstatter filtersand og egner seg for all bygging på dårlig grunn (f.eks. veier, parkeringsplasser, drenering, byggegruber etc.)

Alltid til tjeneste:

Expandite Norge

AKTIESELSKAP

Postboks 239, 1301 SANDVIKA
Tlf.: (02) 13 21 00.

TVETENVN. 150, OSLO 6-TLF. (02) 274103

*Deres brilleekspert —
Deres urekspert*

BJØRN H. EGE BERG

KG tekniske as

St. Olavs pl. 3

Oslo 1

Tlf. (02) 11 14 52 — 11 15 87

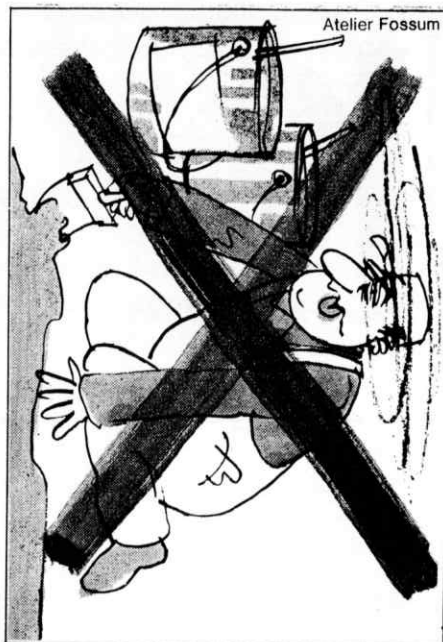
Telex 18973 tec n

Bergen Bank

Bankgironr. 5028. 05. 11894

Postgironr. 2330 488

**telemateriell
komponenter**

BULL KAJAKK as
tlf 02/449447

KANOER

SKAL DU KJØPE KANO ?

Hvorfor ikke kjøpe det beste? Hvorfor ikke kjøpe en GRUMMAN, verdens mest solgte kano.

Fra i år fører vi de verdenskjente amerikanske aluminiumskanoene fra GRUMMAN BOATS.

Vi har tre størrelser på lager: 15 - 17 - 18 fot. Kontakt oss for nærmere opplysninger om GRUMMAN ALUMINIUMSKANOER.

KANOUTLEIE

SKAL DU LEIE EN KANO ?

Det faller kanskje for dyrt å kjøpe en kvalitetskano, eller kanskje du vil prøve padlesportens gleder før du handler, ja - da er det fornuftig med en prøvetur i en av våre GRUMMAN-KANOER. Hos oss får du leid kanoer og utstyr av ypperste kvalitet for en rimelig penge.

VESTER

ALLE PADLERE SKAL BRUKE VEST ...

Hvorfor ikke bruke en HARISHOK, vesten som benyttes av padlere over hele verden, både i konkurranse og til turbruk.

HARISHOK er en vest av jakketypen som er enkel å få på, og er behagelig i bruk. Den har en oppdrift på hele 6 kg, så du er sikker med en HARISHOK.

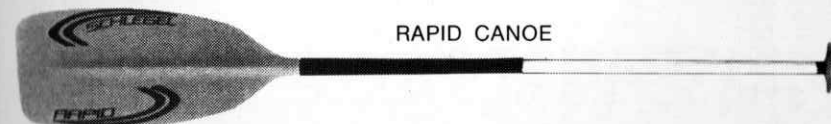
FLERE STØRRELSE: small - medium - large

ÅRER

HVA MED EN SUPERÅRE ?

Det er nemlig hos oss du får den kjente SCHLEGEL-ÅREN, den som ikke tåler sammenlikning med andre årer.

SCHLEGEL er en kunstfiberåre med usedvanlig stort blad. Dette har en innlagt kant av aluminium, noe som gjør den svært sterk. Skaftet er laget av aluminium og delvis belagt med sterk krympestrømpe.

BULL KAJAK NOBELSGT 20 b OSLO

Vanntynnet, løsningsmidelfri

BETOREX EPOXY

2 komponent Epoxy-maling for
puss og betong
Ikke helse- eller brannfarlig.

BETOREX EPOXY er resistent overfor
svake syrer, olje, bensin, løsningsmidler,
salter og alkalier.

BETOREX EPOXY kan strykes, rulleres eller
sprøytes. Verktøyet rengjøres i vann.

OSLO MØRTELVERK

DRAMMENSVEIEN 200 BESTUM - TLF 556170

JEKKTRALLE - NÅ MED «KVIKKLØFT»

Løfter pallen 3 ganger raskere – spar tid og krefter.
Pris fra kr. 1.990,- eks. m.v.a.

Fra lager i Oslo (02) 22 61 60, Kleppe (044) 89 920, Bergen (05) 29 40 88,
Trondheim (075) 21 926, Bodø (081) 22 222 og Tromsø (083) 84 753.

ÅS TRANSPORTTEKNIKK

Hjalmar Brantings vei 25c, Postboks 42, Økern, Oslo 5.

Get acquainted with the Busy Bee service

Our fleet of the F 27 Friendships and Short Skyvans can speed up your crew changes and cargo shipment.

F 27 Friendship jet prop:
44 passengers
4.7 tons cargo

Short Skyvan jet prop:
18 passengers or up to
1.8 tons cargo. Short
field performance.

We are based in Norway and cover particularly the North Sea, Europe and Africa. Should you require further informations, please contact

AIR-EXECUTIVE NORWAY
BUSY BEE A/S
Postboks 115, 1330 Oslo Lufthavn
Telex 16945 Telefon (02) 53 90 24

RRA 39

Telefon 55 78 47

Bestumveien 2 – ved Maritim

Alt i kolonial og kjøtt

Bestum Kolonial og Kjøtt

KÅRE HOLTER

FORENEDE RRA 7

Stort utvalg i trelast og byggevarer.

Stor parkeringsplass

Byggevarehus

• VÆKERØ

Drammensveien 230, Oslo 2

Tlf. 55 89 90.

STEDET FOR

FIAT

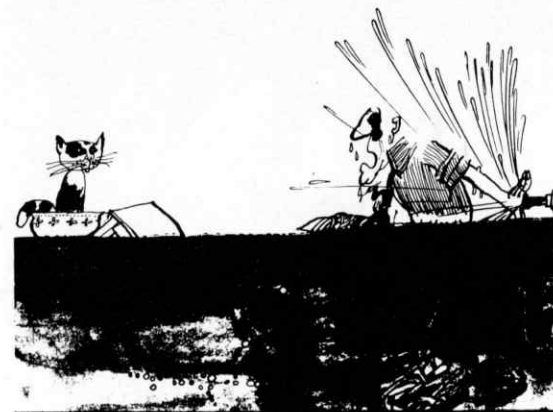
---(OSLO AUTO AS)---

DRAMMENSVN. 213, OSLO 2, MELLOM SKØYEN OG LYSAKER

TLF. 55 44 70

FINN DEG EN HOBBY MEN IKKE LEGG DEG OPP I FAGFOLKS ARBEID

ELLERS KAN DIN LEILIGHET BLI TIL AKVARIUM

ARVID C. NILSEN

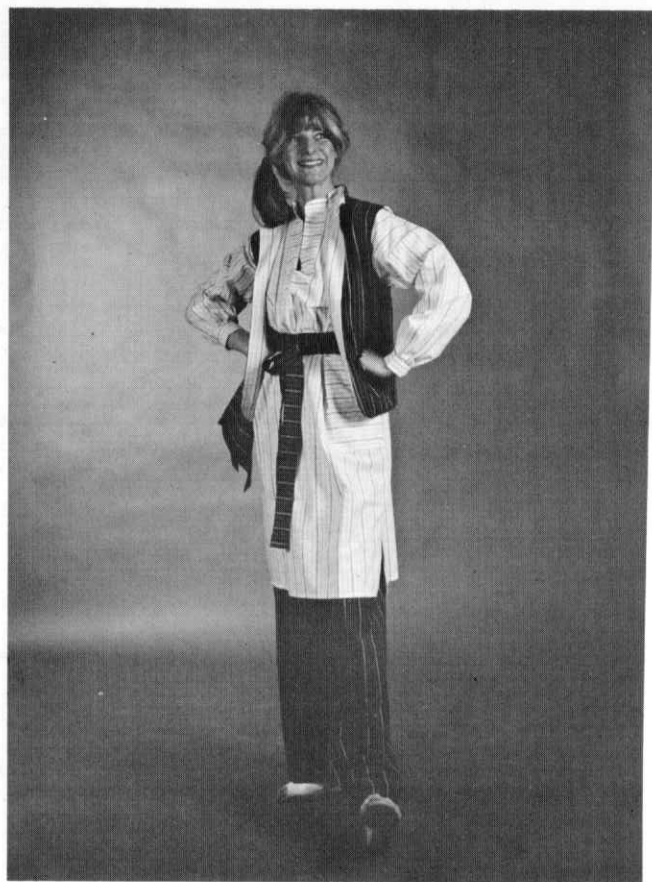
AUT. RØRLEGGERFIRMA * HOLMBOESGT. 6 OSLO 3

TELEFON 601033

Hansen Patent

Tannhjulsveksler

Anne Jo

ANNE JO A/S - CORT ADELERS GATE 2, OSLO 2, NORWAY - TELEPHONE 02-56 55 80